

Conducerea în lucrare

- Richard L. Dresselhaus **Caracterul: esența conducerii eficiente** 1
Un slujitor s-ar putea să pară un conducător eficient, în lumina unor criterii exterioare, însă dacă îi lipsește caracterul, e doar o chestiune de timp până se prăbușește casa din lipsa unei temelii bune.
- Sobhi Malek **Să vorbim despre ISLAM** 5
Înțelegând contradicțiile și valorile incompatibile din cultura islamică.
- Byron D. Klaus **Conducerea Penticostală de cursă lungă** 6
În loc să descrie lipsa de conducere din biserică, acest articol dorește să ofere o perspectivă asupra modului în care putem arunca o privire pe termen lung asupra apelor neexplorate pe care navighează în prezent liderii penticostali.
- Raymond Carlson **Devenind un conducător eficient** 12
Conducătorul este chemat să cucerească și chiar să aibă conflicte și controverse. Prin urmare, cum trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a conduce? În acest articol vei găsi câteva sugestii la această întrebare.
- Thomas H. Lindberg **Nevoia urgenței în predicare** 19
Pastorii ar trebui să studieze mereu domeniile importante ale adevărului biblic—atât în ce privește credința cât și practica. Un domeniu în care orice predicator trebuie să se dezvolte este cel al predicării. Predicatorii de azi nu ar trebui să îndrăznească să fie niște copilași acum când Dumnezeu caută oameni maturi care să stea ferm pe picioare și care să contribuie la zidirea bisericii Sale. Pastorii de azi trebuie să vorbească clar, cu încredere și convingere.

De asemenea, înăuntru

- Mark Laaser **Integritatea sexuală: o înțelegere biblică a sexualității sănătoase** 26
- Stanley Horton **Chemarea lui Dumnezeu** 28
- Craig Brian Larson **Șase pârghii ale seriilor de predici** 30

Mulți oameni văd conducerea ca fiind abilitatea de a-i pune pe oameni să facă ceea ce tu vrei să facă. Alții cred că este abilitatea de a lua toate deciziile. Se pare că încă mulți folosesc o manipulare inteligentă pentru a-și atinge scopurile. Niciuna din aceste metode nu sunt după standardele Scripturii; și rezultatele au arătat că nu există creștere și maturizare într-o astfel de atmosferă. Isus este exemplul suprem pentru noi. Isus a condus slujind și a slujit conducând. El a elogiat acest stil unic de conducere în învățăturile Lui (Matei 20:25-28) și a demonstrat slujirea spălând picioarele ucenicilor Săi nevrednici (Ioan 13). Apoi El a spus: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (v. 15).

Robert Coleman scrie: „Când Îl vedem pe Isus petrecând atât de mult din timpul Său cu doar câțiva oameni, ne dăm seama că El urma un anume șablon”. Evanghelistul Billy Graham, predicator faimos în cruciade imense, a fost întrebat după zeci de ani de lucrare: „Dacă ați putea să o luați de la capăt, ați face ceva diferit?” Domnul Graham a răspuns fără să ezite: „I-aș cere Domnului să-mi dea cam 12 asociați dedicați în totalitate și mi-aș dedica viața în a-i instrui pe ei, pentru ca atunci când cei mai buni ani ai mei vor trece ar exista o echipă care ar putea să multiplice efortul pe care eu l-am început.”

Dr. Marion Lawrence a scris o carte extraordinară despre conducerea creștină cu aproape 100 de ani în urmă. Două din multele lui afirmații mi-au influențat viața. Dr. Lawrence a spus că nici o persoană nu este un lider adevărat până ce nu a crescut cel puțin cinci persoane care să îi ia locul. El, de asemenea, a mai spus: „Orice manifestare de autoritate diminuează autoritatea”. Un adevărat lider creștin se dedică, pe el însuși, o perioadă lungă de timp unui număr limitat de asociați mai tineri. El duce o viață exemplară și își conduce grupul de ucenici spre maturitate spirituală până ce aceștia vor fi în stare să se reproducă pe ei înșiși în a treia generație spirituală.

Dați-mi voie să vă dau un exemplu remarcabil: Dr. Robert Moffatt a fost un mare misionar pionier în Kurumun, Africa de Sud. Într-o zi, el a predicat o serie de predici puternice despre misiune într-o biserică scoțiană. Un tânăr, pe nume David Livingstone, l-a auzit pe Moffatt spunând că s-a uitat peste câmpia Africii și „a văzut fumul a 1000 de sate în care numele lui Isus era complet necunoscut”. Acest exemplu puternic a făcut ca Livingstone să se dedice ca și misionar pe „Continentul negru”. El a ajuns acolo în primăvara

anului 1841 și a petrecut 4 ani ca și ucenic al domnului Moffatt la sediul său din Kurumun.

Apoi Livingstone s-a lansat într-o carieră de 30 de ani de explorator eroic în vasta Africa necunoscută încă. Pentru o vreme nu s-a mai știut nimic de el. Ziarele speculau că noul misionar explorator a murit sau a fost ucis undeva în interiorul Africii. Ziarul *New York Herald* a trimis o expediție condusă de Leonard Stanley în căutarea bătrânului pionier. Stanley era un ziarist nelegiuit, dur, obișnuit cu sălbăticiile războiului. După luni de căutări, echipa lui Stanley l-a localizat pe omul lor. Când l-a găsit, Livingstone era slab, cu o barbă albă ciufulită. Mâna dreaptă nu și-o mai putea folosi pentru că fusese atacat de un leu. Dinții îi erau uzați până la gingii, rupti din cauza mâncării africane. De asemenea era slăbit datorită repetatelor accese de malarie.

Articole despre decoperirea lui Livingstone au fost trimise în jurul lumii civilizate, având titlurile scrise cu litere mari: „LIVINGSTONE GĂSIT!” Leonard Stanley a scris acest raport: „Am venit la el ca unul cu prejudecată, ca și cel mai mare ateu din Londra...” „L-am văzut pe acest bătrân solitar și m-am întrebat: Ce îl face să stea aici? E nebun sau ce? Ce îl inspiră? După luni de zile, după ce ne-am întâlnit, m-am trezit ascultându-l, ducând mai departe tot ce era spus în Biblie: „Lasă totul și urmează-Mă”. Mila lui pentru alții a devenit contagioasă. Văzându-i evlavia, bunătatea, zelul, seriozitatea, AM FOST CONVERTIT DE EL, cu toate că el nu a încercat să o facă!”

Aceasta, dragă cititorule, este conducere prin exemplu personal! Exemplul lui Robert Moffatt l-a inspirat pe David Livingstone și exemplul lui Livingstone a inspirat inima tare ca piatra a lui Leonard Stanley pentru a se dedica el însuși lui Cristos și a deveni un scriitor misionar în Africa. În 1885 Stanley a scris foarte cunoscuta carte misionară: „A challenge to Christendom”, care i-a influențat pe mulți alții să se dedice ca și misionari de carieră în multe țări africane.

Tu, dragul meu prieten, ai fost ales să conduci. Ți s-a dat prețiosul privilegiu de a modela vieți prin exemplul tău personal.

Cameron W. Wilson

6 oct. 2006, Oradea

Președinte Discover Your Mission

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*

Coordonator: *Ioan Bogdan*

Traducător: *Laurențiu Pășcuți*

Tehnoredactor: *Cornelia Costi*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei (ROL) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

CARACTERUL: *esența* conducerii eficiente

**UN SLUJITOR
S-AR PUTEA SĂ PARĂ
UN CONDUCĂTOR EFICIENT,
ÎN LUMINA UNOR CRITERII
EXTERIOARE, ÎNSĂ DACĂ ÎI
LIPSEȘTE CHARACTERUL,
E DOAR O CHESTIUNE DE
TIMP (SAU DE VEȘNICIE)
PÂNĂ SE PRĂBUȘEȘTE
CASA DIN LIPSA UNEI
TEMELII BUNE.**

Introdu cardul de credit în aparat, ridică maneta și iată, benzina de la pompă îți curge în rezervor. La stația de benzină la care mă oprisem nu era așa. Pompele erau vechi și demodate. Am văzut apoi un semn care spune „Plățiți înăuntru înainte de a folosi pompa.” Astfel, am mers înăuntru cu cardul meu de credit.

„Domnule, nu primim cărți de credit aici, ci doar numerar.”

Răbdarea mi se terminase deja, așa că i-am răspuns, „N-ați rămas puțin în urmă aici?” și am pus cu indignare o bancnotă de 20 de dolari pe teștea (sau cel puțin așa am crezut eu).

Am mers la pompă să alimentez de 20 de dolari. Pompa s-a oprit însă la 10 dolari. Nu-mi vine să cred. Vrea să mă fure cu 10 dolari, mă gândeam eu. Am mers din nou la casă cu plângerea mea:

„Doamnă, v-am dat 20 de dolari!”

„Nu, mi-ați dat doar 10 dolari.”

„Vă rog să verificați casa, era o bancnotă de 20.”

Ea insistă. Am renunțat, m-am întors la mașină și m-am îndreptat spre autostradă ca să merg la biserică. Atunci mi-am dat seama. O, nu. Schimbasesem cei 20 de dolari cu o seară înainte. Doamna avea dreptate. Mai mult, am început să rememorez întreg evenimentul. N-a trecut mult și m-am simțit vinovat și dezgustat de mine. Îmi era jenă și rușine. Am recunoscut în mine că *acel episod era prea departe de sentimentul de demnitate și era o încălcare radicală a principiile de caracter pe care încercam să le țin și să le cultiv de-a lungul anilor de pastorație.*

Ziua următoare am trecut din nou pe la aceeași stație de benzină ca să-mi cer scuze. M-am simțit mult mai bine și am știut că în cazul în care casiera s-ar întâmpla să stea pe prima bancă din biserică, duminica următoare, aș fi putut cel puțin s-o privesc în ochi cu un sentiment de siguranță.

Iată ce am învățat despre caracter din acea întâmplare nefericită:

Adevăratul caracter:

- Adevăratul caracter se descoperă chiar și în cele mai mici lucruri. Viața este o asimilare de lucruri mărunte. Modul în care răspundem este o măsură clară a caracterului nostru.

- Adevăratul caracter se descoperă cel mai dramatic în cele mai ascunse locuri - în acele întâlniri cu niște străini și cu oameni pe care e posibil să nu-i mai întâlnim niciodată. Conduita noastră atunci când nu ne vede nimeni este cea care expune în mod clar calitatea caracterului nostru.

- Adevăratul caracter se descoperă cel mai bine prin modul în care îi tratăm pe oamenii fără autoritate din viața noastră. Casiera unei benzinării aflată la o distanță sigură de biserică e un bun exemplu.

- Adevăratul caracter se descoperă clar în modurile în care ne raportăm la cele mai inevitabile, compromițătoare și regretabile episoade din viață.

CARACTERUL ȘI CONDUCEREA

Ce are caracterul a face cu conducerea? Totul. De fapt, din moment ce conducerea implică influența, influența implică relații, iar relațiile implică caracterul, caracterul și conducerea se întrepătrund inseparabil. Nu poți conduce eficient fără a avea un caracter autentic și evlavios.

Rareori eșuează un pastor pentru că este un predicator slab, nepregătit sau nesigur de chemarea sa. De obicei pastorii falimentează în chestiuni care au de-a face cu caracterul. Ei fac compromisuri în lucrurile mici și ascunse care, cu timpul, subminează integritatea lucrării și fac slujirea lor pentru Dumnezeu ineficientă.

Ani de zile, eu și soția mea Elnora, am încercat să trăim după următoarele criterii: Ce s-ar întâmpla dacă această decizie sau acțiune ar fi proiectată pe un ecran înaintea întregii noastre adunări minunate?

Am fi mândri sau ne-ar fi rușine? De mai multe ori am dat un pas în spate ca să analizăm mai bine situația. Oamenii pe care îi slujim au dreptul să se aștepte la cel mai ridicat nivel de onestitate, sinceritate, respect și corectitudine. Tot ce este mai prejos de acestea compromite integritatea chemării noastre sfinte.

Cu mai mulți ani în urmă, am participat împreună cu Elnora la o săptămână de ucenicie intensă. În timpul acelei săptămâni m-am lăsat pradă unor sentimente personale cu privire la anumite practici ale "comunității" și le-am exprimat într-un mod destul de deschis. Bineînțeles că am fost corectat pe drept. Era un moment de creștere din viața mea. Și astăzi sunt recunoscător. După 20 de ani am relatat public acea experiență în timpul mesajului de duminică dimineața. Spre surprinderea mea, soția pastorului care mă corectase cu înțelepciune era în auditoriu. Primele cuvinte pe care i le-am adresat după slujbă au fost: "Am spus bine întâmplarea?" Din fericire o spusesem bine. A fost o amintire atât de puternică pentru mine că nu îndrăznesc, de dragul efectului și a impactului, să înfrumusețez sau să distorsionez detaliile unei ilustrații. În astfel de momente se vede cu adevărat integritatea și caracterul cuiva.

Am auzit cândva un slujitor care nu doar că a împrumutat predica altui slujitor, dar a folosit chiar și ilustrațiile personale ale acestuia, ca și cum ar fi fost ale sale. Este un lucru de neconceput și impardonabil. După cum a spus cineva: Nu îndrăznim să spunem minciuni cât de mici când vorbim despre adevăruri mari.

Pe când studiam omiletica la Seminarul Teologic Fuller, l-am auzit pe Ian Pitt-Watson folosind o ilustrație captivantă. După mai mulți ani, pe când vorbeam la o conferință într-o altă zonă a țării, am dorit să folosesc aceeași ilustrație. Mi se părea inutil să îl menționez pe Dr. Pitt-Watson. Era un grup de oameni departe de Fuller și de profesorii săi. Din fericire, prin îndurarea lui Dumnezeu, am făcut o pauză suficient de lungă pentru a oferi nota de subsol necesară. După mesaj, o persoană complet necunoscută mie și-a exprimat aprecierea pentru că am menționat sursa ilustrației. Apoi a

adăugat: "L-am auzit eu personal folosind ilustrația." Mi-am adus aminte din nou cât de importantă este integritatea, chiar și în lucrurile mici.

Biserica strigă astăzi după bărbați și femei care înțeleg și practică aceste principii fundamentale de conducere eficientă. În toate discuțiile noastre, să nu ignorăm sau să nu deprecieăm nevoia de caracter ca temelie a conducerii. Un slujitor s-ar putea să pară un conducător eficient, în lumina unor criterii exterioare, însă dacă îi lipsește caracterul, e doar o chestiune de timp (sau de veșnicie) până se prăbușește casa din lipsa unei bune temelii. În economia lui Dumnezeu, ceea ce contează cel mai mult este caracterul evlavios.

Nu a vorbit Isus mult despre administrarea timpului, a talentelor și a resurselor? Nu este caracterul un subiect implicit în toată învățătura Sa? Caracterul nu se învață într-o sală de clasă și nu este confirmat prin oferirea unei diplome. Caracterul evlavios este rezultatul căutării de o viață de a permite harului lui Dumnezeu să ne atingă în cele mai adânci emoții ale noastre. El este produsul secundar al unei vieți practice de disciplină spirituală și supunere față de voia lui Dumnezeu.

Am auzit recent un comentariu edificator al lui Michael Josephson cu privire la absența caracterului din lumea noastră contemporană. El a spus: "Există o caricatură cu un individ serios care stă în fața unei persoane așezate la un birou. Textul spunea: "Îți admirăm integritatea, Daniel. Din nefericire, nu avem loc pentru ea la noi în companie." S-ar putea să nu fie o exagerare." Domnul Josephson ne-a oferit și niște date care să susțină afirmația sa, și care nu sunt o bună mărturie: "Un sondaj efectuat în 1995 asupra a mai mult de 2000 de secretare din SUA și Canada a arătat că mai mult de 60 la sută au mințit cu privire la locul unde se află șeful lor. Ei bine, aceasta este o infracțiune morală. Însă aproape o persoană din cinci a spus că declarase în mod fals că fuseseră martoră la semnarea unui document autentificat notarial, iar 10 la sută au spus că au șters informații dăunătoare dintr-un fișier, la cererea șefului lor." Domnul Josephson spune că aceste fapte ale secretarelor "reflectă flexibilitatea

morală a celor din poziții de conducere care, din ambiție, frică sau datorită caracterului lor corupt, cer altora să mintă sau să se uite într-o altă direcție." Îmi place în mod special îndemnul său final: "Integritatea ta este un bun personal. Nu lăsa pe nimeni să ți-o tulbure."¹ Bun sfat. Este trist că și biserica a fost influențată de lume. Mă întreb câți pastori fac cu ochiul secretarelor lor când acestea răspund la telefon: "Îmi pare rău, dar pastorul nu este la birou momentan," când în realitate el este tocmai în biroul alăturat, sau "Îmi pare rău, este ziua de studiu a pastorului", când în realitate acel pastor se bucură de o partidă de golf.

Poporul lui Dumnezeu merită mai mult. Acest fel de comportament nepăsător și această integritate compromisă erodează influența de conducător a unui pastor. S-ar putea să nu se vadă imediat, dar în timp se va vedea foarte clar că ceva nu merge bine. Am auzit spunându-se adesea: "Mă hrănesc mai mult cu spiritul pastorului meu decât cu cuvintele pe care le rostește." Oamenii caută validarea mesajului predicat prin integritatea vieții trăite. Dacă nu se potrivesc comportamentul și adevărul proclamat, impactul dorit va fi minimalizat în cele din urmă la o absurditate.

Nu există un alt loc în care integritatea și caracterul (sau lipsa acestora) să se demonstreze mai clar decât în domeniul financiar al bisericii. Responsabilitățile pot fi delegate, însă este de datoria pastorului să se asigure de cel mai înalt nivel de integritate demonstrat în administrarea resurselor lui Dumnezeu—a darurilor primite. Scadența statelor de plată, proiecte de venituri, controalele bugetare, toate acestea și multe altele rămân sub coordonarea directă a pastorului. Cine poate număra pastorii care au naufragiat pe apele procedurilor nepăsătoare și a neglijenței necugetate din domeniul financiar al bisericii? În acest domeniu hărnicia este obligatorie.

Ce pot face pastorii pentru a clădi acel caracter care va sprijini și va susține o lucrare de conducere eficientă în biserica locală?

Adoptă modelele potrivite

Noi ajungem ca cei pe care îi urmăm. Acesta este motivul pentru care tre-

buie să alegem cu atenție cine sunt acei oameni care ne vor modela viața. Cu timpul, îți vei însuși valorile, perspectivele, principiile, conduita și caracterul lor. Majoritatea dintre noi învățăm în principal prin imitare și exemplu. Alegerile corecte se dovedesc a fi aici cel mai important lucru.

Îmi aduc bine aminte de pastorul sub a cărui îndrumare am slujit pentru prima dată. Proaspăt absolvent de seminar, nerăbdător să mă imbarc pentru o viață de slujitor, eram gata să fiu hrănit și instruit. Alegerea mea a fost fratele Wilbur Weides, și a fost o alegere bună. Ascultam orice cuvânt rostit de el, evaluam fiecare decizie luată de el, observam fiecare răspuns pe care îl dădea oamenilor și studiam modul în care își organiza viața. Trebuie să recunosc că și astăzi sunt un fel de "clonă a lui Weides". El a fost un model minunat. În aceste zile când mai mare înseamnă și mai bun (sau cel puțin așa se spune), să ne alegem cu mare grijă acele modele de lucrare care dau dovadă de caracterul și integritatea care indică în mod clar spre Isus Cristos. Unii dintre pastorii noștri cei mai buni, cu un caracter deosebit, slujesc credincioși Domnului fără a fi recunoscuți, în locuri obscure. Când lumina veșniciei va răsări, mulți dintre acești pastori vor străluci.

Alegeți acele modele de lucrare care vă vor provoca spre cele mai înalte nivele de caracter evlavios. Acolo încep să iasă la iveală calitățile unei conduceri autentice.

Definește cu grijă limitele.

Unde ți-ai stabilit limitele când vine vorba de caracter și integritate? Ce anume consideri drept o trăsătură esențială a unui caracter bun? Ce anume consideri că poate compromite integritatea? Trebuie să fim cu toții foarte prevăzători. Un profesor de colegiu a spus în felul următor: "Vremea bună este vreme de construit." Cu alte cuvinte, nu aștepta să vină furtuna înainte de a închide zăvoarele. Trasează limitele acum ca să știi ce să faci când vine criza.

Ar fi foarte dificil de jucat un meci de fotbal, tenis, hochei sau baschet fără linii de demarcație. În același fel, este imposibil să trăiești o viață caracterizată de un caracter au-

tentic fără să știi unde ai trasat liniile de demarcație ale conduitei morale și etice. Pe drumul meu de acasă spre biserică există un panou publicitar provocator. Ar fi un păcat pentru mine să-l privesc. De ce? Pentru că așa cum spune Iov: "Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare" (Iov 31:1). Aici mi-am trasat limitele în ce privește puritatea morală.

Dacă un bărbat va refuza să privească, el nu va fi ispitit să întreprindă un lucru nepotrivit. Aceasta este ideea când vine vorba de caracter. Trebuie să definim limitele și să căutăm să dăm socoteală pentru o viață trăită între acele limite—să rezistăm presiunii monetare de a muta limitele pentru a ne adapta unei conduite inadecvate. Nici unul dintre noi nu îndrăznește să aștepte până se află în mijlocul unei crize etice și morale pentru a stabili care este comportamentul corect pentru noi. Disciplina definirii limitelor va clădi în viețile noastre un sistem care ne va echipa bine pentru conducerea bisericii. Orice altceva va duce la ineficiență și dezastru spiritual.

Practică integritatea în lucrurile mici.

Ispita este să trecem cu vederea lucrurile mici. E doar un ban... o idee ne semnificativă... ceva fără consecințe. Prin urmare, creștem obișnuindu-ne să trăim cu puțin sub linia unei integrități clare și a unui caracter necompromișor. Lucrul acesta se răsfrânge în mai multe direcții: Cum să-ți completezi declarațiile de venit; deducerile pe care le facem în contabilitate; modul în care ne calculăm venitul; maniera în care ne calculăm zeciuiala; sistemul pe care îl folosim pentru a răspunde la apelurile primite; modul în care răspundem persoanelor care ne cer să ne rugăm pentru ele; explicația pe care o dăm când întârziem; alibiurile pe care le găsim când lipsim de la o întâlnire; modul în care împlinim promisiunile făcute misionarilor. Lista ar putea continua la nesfârșit.

Tentația este să trecem peste "lucrurile mici"—să le considerăm nevrednice de atenția noastră... să argumentăm că suntem prea ocupați pentru astfel de mărunțisuri... sau că fiecare are dreptul să facă niște

excepții de la integritate când e vorba de niște idei minore. O mulțime de infrațiuni minore precede un eșec moral și etic tragic. Nu uita că Dl. Josephson vorbește despre "delicte morale"—acele încălcări ale codului moral și etic care au mai puține consecințe. Este tragic, însă de obicei delictul moral devin crime morale. Rădăcinile catastrofelor etice se regăsesc într-un amestec de ofense mai mici. Nu trebuie să permitem niciodată acestei spirale descendente să se dezvolte. Veghează asupra lucrurilor mici—acolo își au începuturile marile probleme.

Dă socoteală în fața autorității desemnate de Dumnezeu

Eu sunt responsabil în fața comitetului bisericii noastre și conducătorilor părtășiei noastre de biserică, Assemblies of God. De mai multe ori mi-a trecut prin minte gândul greșit: Dacă aș putea conduce biserica aceasta cum vreau, fără să țin cont de comitet, viața ar fi mult mai ușoară. Acestea sunt cuvintele unui nebun. Lipsa de responsabilitate va distruge în cele din urmă lucrarea și influența oricărui pastor. Trebuie să avem o autoritate dată de Dumnezeu în fața căreia să dăm socoteală. După 40 de ani în care am lucrat îndeaproape cu mai multe comitete, sunt gata să mărturisesc că aceste comitete au fost darul lui Dumnezeu pentru mine. Acestea m-au împiedicat să fac niște greșeli tragice și costisitoare.

Structurile de responsabilitate stabilite de organizația noastră de biserică au fost o sursă de echilibru moral

și etic în viața mea. Încerc să nu uit niciodată că sunt responsabil în fața colegilor mei pentru modul în care îmi trăiesc viața și îmi conduc lucrarea. Am o mare cinste pentru acei parteneri de lucrare ce au reprezentat autoritatea lui Dumnezeu în viața mea. Supunerea față de autoritățile pe care Dumnezeu le-a pus peste noi nu este o chestiune de respectare a unor reguli, ci o atitudine a inimii. La acest nivel se vede caracterul autentic și se manifestă adevărata conducere.

Nici un pastor nu va fi un conducător eficient până nu va învăța mai întâi să fie un urmaș eficient. Este o pură ipocrizie să ne așteptăm ca cineva să ne urmeze conducerea până când nu am demonstrat și noi acea umilință și supunere cerută celor care Îl slujesc eficace pe Domnul ca niște urmași credincioși. Caracterul autentic ce se demonstrează în conducerea eficientă a învățat bine această lecție fundamentală. Acesta este modul în care Dumnezeu suprimă aroganța, mândria și vanitatea. Doar atunci se califică un slujitor să conducă biserica pentru care a murit Isus.

Practică bine disciplinele esențiale ale vieții creștine.

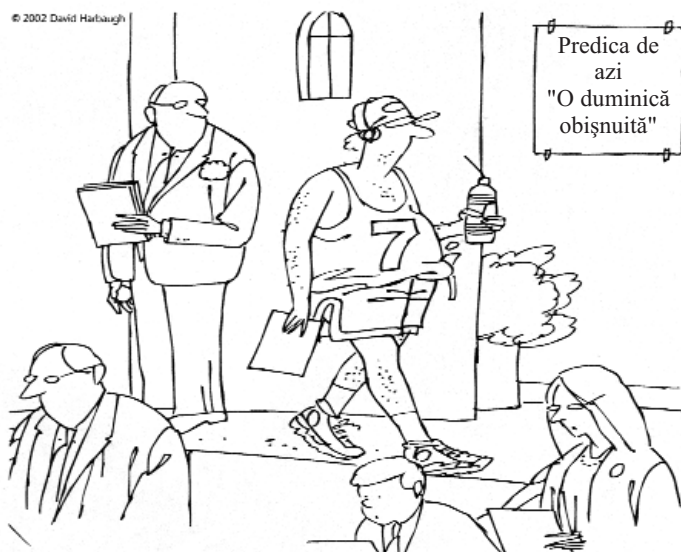
O autopsie a falimentului moral și etic revelează de obicei faptul că au fost neglijate disciplinele fundamentale ale vieții creștine. Când cerințele exterioare ale lucrării de slujire nu mai sunt proporționale cu curgerea lăuntrică a harului dătător de viață a lui Cristos, eșecul este inevitabil.

Fiecare lucrător trebuie să caute mai întâi să-și hrănească duhul dinăuntru. Doar atunci este posibilă o lucrare autentică și o influență care să-I aducă cinste lui Cristos. Conducerea care pretinde a fi calificată și vrednică, însă nu este ancorată în disciplina spirituală, este cea mai periculoasă pentru viața bisericii. Provoacă este mare. Viața unui slujitor este plină de cerințe justificabile. Sunt lucruri bune care ne solicită din fiecare direcție. Niciodată nu ne ajung orele dintr-o zi. Suferim de vinovăția lucrurilor nefăcute. În acest context, este foarte ușor să pierdem cel mai important lucru de care avem nevoie—să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El. Orice altceva îl va fura pe slujitor de eficiența în lucrare, adică de nevoia cea mai stringentă a bisericii.

Fiecare pastor trăiește concomitent în două lumi—lumea interioară, invizibilă, a spiritului și lumea exterioară, vizibilă, a vieții și experienței zilnice. Prima se află sub controlul nostru, cea de-a doua se află sub controlul lui Dumnezeu. Sunt încurajat de acest adevăr. Când viața pare agitată și amenințătoare, sunt întărit și încurajat de prezența și puterea lui Dumnezeu din lumea lăuntrică a spiritului meu. Este încurajator să știu că pot cultiva un caracter și o integritate lăuntrică ce mă vor susține în împlinirea chemării pe care Dumnezeu a pus-o în viața mea. Așa găsesc puterea de a merge mai departe.

Da, am eșuat de mai multe ori decât vreau să recunosc. Sunt însă foarte bucuros că m-am smerit, m-am întors la vechea stație de benzină și am spus din toată inima casierei "Îmi pare rău!" Caracterul evlavios care duce la o conducere autentică este clădit pe asemenea momente. ✪

Richard L. Dresselhaus, D.Min., este prezbiter executiv și pastor principal al bisericii First Assembly of God din San Diego, California.

NOTE FINALE

1. Michael Josephson, "Character Counts" [Caracterul contează] postul de radio KNX, Los Angeles.

SĂ VORBIM DESPRE ISLAM

Înțelegând contradicțiile și
valorile incompatibile din cultura islamică

Islamul este un sistem complex. Trăirea austeră este admirată, iar codurile stricte de conduită constituie o normă. De la fiecare membru se așteaptă adoptarea unor standarde morale înalte, în special în cazul femeilor. Homosexualitatea, deși atribuită unor motive diferite decât cele ale occidentului, nu este ceva neobișnuit. Atâta timp cât totul este în ascuns și atâta timp cât participanții nu aduc rușine și nu scandalizează comunitatea, imoralitatea poate fi trecută cu vederea. Este acceptată folosirea tehnologiei avansate, cum ar fi afacerile occidentale, aparatura electrocasnică și internetul, însă libertatea de gândire este îngrădită.

Cum înțelegem și analizăm o cultură plină de contradicții și valori incompatibile? Aș dori să mă ocup în continuare de aceste întrebări care se aud în multe cercuri în zilele noastre.

CARE ESTE SECRETUL DIN SPATELE NUMĂRULUI IMENS DE OAMENI CARE ADERĂ LA ISLAM?

Cum este posibil ca o cincime din populația globului să jure credința lui Mohamed? Am avea nevoie de un spațiu mai mare chiar decât cel oferit de această revistă pentru a discuta zecile de răspunsuri la această întrebare. Pe scurt însă, bărbații musulmani au voie să țină până la patru neveste deodată. Lor li se permite totodată și un număr nelimitat de concubine. Acesta este factor important al fenomenului creșterii numerice a islamului pe întreg globul. Chiar și în țările unde poligamia este interzisă prin lege, unii musulmani se căsătoresc cu mai multe soții în cadrul unor ceremonii religioase. Aceste căsătorii nu sunt declarate statului. Un observator întâmplător ar putea spune că acești bărbați au amante. Totuși, în ochii legii musulmane, aceste uniuni sunt perfect legale.

Mulțimea mare de neveste duce la o mare creștere biologică. Să luăm doar exemplul lui Osama bin Laden. El este fondatorul și liderul Al-Queda, mințea din spatele atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001 asupra Statelor Unite. Osama este unul din cei 54 de copii născuți lui

Mahomed bin Laden din soțiile și concubinele sale. Cu câțiva ani în urmă, un lider musulman din Franța a declarat: "Vom cuceri Franța prin pântecul soțiilor noastre."

Islamul face multe acte de caritate. Din moment ce însuși Mahomed a fost orfan, iar mama lui văduvă, el a apărut cauza orfanului și a văduvelor. Diferite asociații și grupuri musulmane din întreaga lume oferă ajutor financiar, asistență medicală gratuită și educație gratuită celor în nevoie. Pentru cei săraci și lipsiți acesta este un stimulent puternic pentru a adera la islam.

Din punct de vedere legal, în societățile musulmane, islamul este o stradă cu sens unic. Convertitul sau cel născut în islam nu are cale de ieșire. Pedepșa pentru apostazie este foarte aspră: "Dacă vor apostazia, ia-i și omoară-i acolo unde-i vei găsi. Nu-ți lua dintre ei vreodată un prieten sau un ajutor" (*Coranul* 4:89).

Legile financiare în unele țări islamice îi favorizează pe musulmani. Ei au prioritate în ocuparea unui loc de muncă, a unei case sau în ce privește educația. Cei care nu sunt musulmani sunt mai puțin favorizați. A deveni musulmani înseamnă a ajunge o persoană privilegiată. (*Continuare pag. 11*)

DE BYRON D. KLAUS

CONDUCEREA

În loc să descrie lipsa de conducere din biserică, acest articol arunca o privire pe termen lung asupra apelor neexplorate

DE CURS

PENTICOSTALĂ

dorește să ofere o perspectivă asupra modului în care putem
ate pe care navighează în prezent liderii pentecostali.

Nu trebuie să fii foarte
perspicace să realizezi că
astăzi cărțile și materialele despre
conducere sunt foarte căutate. Fie
că e vorba de lumea afacerilor
sau de biserică, conducerea a
devenit cu cuvânt tehnic. Este
aceasta o modă?... o afacere
înfloritoare?... o tactică de mar-
keting? Influențează tendințele și
prioritățile unei lumi în schim-
bare biserica pe nedrept?

Ă LUNGĂ

Întrebările retorice pe care le-am pus pot constitui subiectul unor discuții lungi și aprinse. Noul mileniu în care am intrat creează un exces de realități cu care nu ne-am mai confruntat înainte. Niște guru ai afacerilor, ca Peter Drucker, ne avertizează că stăm în fața unui deficit serios de lideri în domeniul afacerilor, lideri care să fie pregătiți să înfrunte complexitatea, volatilitatea și noile reguli ale unei piețe globale. Suntem dureros de conștienți de faptul că ducem lipsă de niște conducători politici eficienți la nivel global.

În loc să descrie lipsa de conducere din biserică, acest articol dorește să ofere o perspectivă asupra modului în care putem arunca o privire pe termen lung asupra

doar 27 la sută dintre slujitori sunt sub 40 de ani.

Schimbările etnice, plafonarea creșterii bisericilor majoritar engleze și îmbătrânirea lucrătorilor noștri sunt doar câteva din provocările cu care se confruntă A/G. Trebuie să răspundem acestor provocări într-o lume în care oamenii nu se mai îndreaptă prima dată spre biserică atunci când se confruntă cu nevoi personale. Influența umanismului secular este enormă, iar cazanul relativismului numit postmodernism își întinde tentaculele printr-un control cultural în creștere. Aceste realități noi supun criticii prioritățile și abilitățile conducerii noastre. Putem noi păstra partea administrativă la fel și să ne așteptăm să vedem o creștere canti-

al realității (ceea ce poate fi înfricoșător, ca să nu mai spunem că și extrem de dificil).

Care din aceste trei modele de răspuns la vremurile în schimbare le vei adopta ca și lider? Aș putea să-ți recomand cărți, seminarii, pagini web sau chiar o facultate pe care să o urmezi. Aceste sugestii s-ar putea să aibă sau să nu aibă un impact pragmatic pe termen scurt. Totuși, dacă singurul tău răspuns la schimbările importante care au loc astăzi în lumea în care trăim este acela de a aplica strategii pe termen scurt, atunci vei fi în același loc și peste cinci ani. Vei înainta și mai mult în mediocritate.

A trasa un curs pentru conducerea penticostală a secolului 21 este o sarcină descurajantă. Dacă te gândești la o eficacitate pe termen lung a lucrării tale în secolul 21, consideră următoarele trei caracteristici cruciale ale conducerii penticostale.

Competența noastră ca lucrători penticostali nu este măsurată de capacitatea noastră de a produce rezultate, ci de a distinge între rezultatele greșite ale efortului uman și rezultatele eterne pe care doar Duhul le poate produce.

apelor neexplorate pe care navighează în prezent liderii penticostali. Denominația Assemblies of God se confruntă cu niște provocări unice. Diferit de alte denominații din Statele Unite, creștem, însă marginile creșterii noastre se schimbă și vor continua să schimbe semnificativ țesătura organizației Assemblies of God. Dacă prezenta tendință de creștere va continua, Assemblies of God va fi 30 la sută formată din minorități etnice până la finele anului 2006. Peste jumătate din membri organizației se închină în doar 16 la sută din bisericile noastre, ceea ce ne semnaleză o dilemă serioasă pentru bisericile din comunitățile și congregațiile mai mici care și-au pierdut rațiunea existenței. Ne confruntăm cu o îmbătrânire a slujitorilor; aproape unul din patru este peste 65 de ani și

tativă și o dezvoltare a maturității și eficienței spirituale în bisericile noastre? Vechiul meu prieten, Roger Heuse, a sintetizat niște principii cruciale, luate dintr-o carte recentă scrisă de fondatorul cardului VISA, Dee Hock, aplicabile situației noastre prezente (vezi articolul din lateral, "Realități haotice și adevăruri universale"). După părerea lui Hock, atunci când cadrul nostru interpretativ este în conflict cu realitățile aflate în schimbare, putem răspunde în cel puțin trei feluri:

1. Să ne ținem de cadrul vechi și să-l impunem asupra noilor realități.

2. Să cădem în negare și să pretindem că schimbările exterioare nu sunt cu adevărat profunde.

3. Să încercăm să înțelegem și să schimbăm modelul nostru interior

CONDUCĂTORII PENTICOSTALI DIN SECOLUL 21 SUNT CARACTERIZAȚI DE O CHEMARE DIVINĂ

În timp ce un aspect important al doctrinei penticostale despre biserică a fost faptul că lucrarea de slujire aparține tuturor credincioșilor (1 Petru 2:5), prioritatea culturală prezentă se îndreaptă spre profesionalizare și specializare. În condițiile actuale, uneori ajungem să credem că a fi lider într-o biserică este o alegere personală, a cărei eficacitate va fi certificată de instruirea profesională. În realitate, presiunea lucrării de slujire în secolul 21 cere pentru a intra în lucrare mai mult decât o alegere vocațională. Situația noastră prezentă implică nevoia unei chemări divine pentru ca cei înzestrați de Dumnezeu să conducă (Efeseni 4:11-16). Autoritatea finală pentru lucrarea de slujire izvorăște din Duhul care cheamă.

Chemarea lui Dumnezeu de a

sluji ca și conducător penticostal nu este nici pe departe actualizarea planurilor personale de eficacitate profesională în lucrare. Destinul la care ne cheamă Dumnezeu este acela de a participa la eterna misiune răs-

CONDUCĂTORII PENTICOSTALI DIN SECOLUL 21 SUNT CARACTERIZAȚI DE COMPETENȚĂ

Matei 7:21-23 consemnează realitatea tristă că unii lucrători bine intenționați își vor vedea eforturile

cumpărare pe pământ este consemnată autoritar pentru noi în evanghelii, este același Isus care Își continuă lucrarea printre noi astăzi prin puterea Duhului Sfânt. Competența noastră ca slujitori penticostali nu este măsurată în final prin capacitatea noastră de a produce rezultate, ci de a discerne între rezultatele efortului uman și rezultate veșnice pe care doar Duhul le poate produce. Pentru a sluji pe deplin în Numele lui Isus trebuie să dezvoltăm și să participăm doar în acele lucrări care reflectă pe deplin lucrarea prezentă a lui Isus prin puterea Duhului.

Lucrarea lui Isus este cel mai clar exemplu de competență în lucrare care a existat vreodată. Scopul Său etern este cuprins în afirmația Sa că El a venit să slujească voia răscumpărătoare a Tatălui și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45). Sursa de putere a lui Isus a fost cu certitudine Duhul Sfânt, cel care l-a împuternicit să înfăptuiască voia Tatălui și care va împuternici poporul lui Dumnezeu să facă la fel (Ioan 1:32, 33; 20:21; Fapte 1:8). Lucrarea continuă a lui Isus nu se depărtează de lucrarea pe care a

Integritatea este nevoia principală a liderilor penticostali, deoarece lumea recunoaște duhoarea credințelor religioase lipsite de corespondent în practică.

cumpărătoare a Împărăției Sale. Unul dintre rezultatele importante ale botezului cu Duhul Sfânt este înțelegerea mai clară a faptului că ai fost chemat la o sarcină mai mare decât propriile tale visuri. Faci parte dintr-un plan veșnic al lui Dumnezeu care trece dincolo de complexitatea culturală, de egocentrismul modernist și de cinismul postmodern. Chemarea te conectează cu destinul de a participa (ca un lider chemat de Duhul) la misiunea eternă și continuă de răscumpărare a lui Dumnezeu. Chemarea inițiată a Duhului, care creează un sentiment al destinului veșnic ca lider penticostal, oferă răsăd în care poate să răsară viziunea pentru lucrare. Aceasta nu va fi o viziune personală sau niște dorințe, ci o viziune împuternicită de Duhul cu privire la semnificația planului etern de răscumpărare al lui Dumnezeu. Această inițiativă divină se va împlini deoarece nici măcar porțile iadului nu pot birui împotriva victoriei sale inevitabile (Matei 16:18). Legătura dintre viziune, chemare și destin este crucială pentru conducerea penticostală eficientă a secolului 21. Fără aceste elemente cheie liderii nu vor putea continua să ia decizii curajoase necesare pentru a conduce poporul lui Dumnezeu prin complexitățile apelor neexplorate ale secolului 21.

evaluate și găsite fără rezultate. Măsura competenței lor spirituale a fost admisă, dar aspru criticată de Isus. Isus le-a spus că poți să scoți demoni, să faci semne și minuni, dar să nu le faci efectiv cu puterea Lui. Imaginează-ți cum e să nu poți face diferența între lucrarea lui Isus Cristos și "o altă" lucrare?

Competența lucrătorilor penticostali trebuie să includă și această abilitate de a discerne. Discernământul este cea maturitate spirituală de a cunoaște diferența dintre ceea ce se face prin efort omenesc și lucrarea continuă a lui Isus, împuternicită de Duhul. Rusaliile includ cu certitudine și faptul că Isus, a cărui lucrare de răs-

REALITĂȚI HAOTICE ȘI ADEVĂRURI VEȘNICE

Fondatorul VISA, Dee Hock a scris o carte intitulată *Birth of a Chaordic Age* [*Nașterea unei ere haordice*] în care a inventat și a definit termenul haordic drept comportamentul oricărui organism, organizație sau sistem care se autoguvernează și care împletește în mod armonios caracteristicile haosului și ordinii. Succesul cardurilor VISA a fost influențat de înțelegerea unei lumi în care:

1. Instituțiile—politice, comerciale sau sociale—sunt tot mai puțin capabile să-și administreze afacerile.
2. Individii sunt într-un conflict tot mai mare cu o formă alienată a instituției din care fac parte.
3. Societatea și biosfera sunt într-o degradare continuă.

După părerea lui Hock, când cadrul interpretării noastre intră în conflict cu realitățile schimbătoare putem răspunde cel puțin în trei feluri:

1. Să ne ținem de cadrul vechi și să-l impunem asupra noilor realități.
2. Să cădem în negare și să pretindem că schimbările exterioare nu sunt cu adevărat profunde.
3. Să încercăm să înțelegem și să schimbăm modelul nostru interior al realității (ceea ce poate fi înfricoșător, ca să nu mai spunem că și extrem de dificil).

Întotdeauna este momentul potrivit ca să medităm și să discutăm despre adevăruri, convingeri și imperative nepieritoare din Scriptură și despre realitățile, oportunitățile și amenințările temporare din mediul nostru. Deschizându-ne bine urechea față de Dumnezeu și privind "cu ochi clari" situația vom recunoaște realitățile haotice care au nevoie de discernământ.

Roger Heuser, Ph.D., este decan al studiilor postuniversitare din cadrul Universității Vanguard din California de Sud, Costa Mesa, California.

exemplificat-o El cât timp a fost pe pământ. Doar puterea Duhului poate produce o lucrare cu consecință eterne, și doar lucrările care se îndreaptă spre planul de răscumpărare al Tatălui se califică pentru a beneficia de puterea Duhului. Vei putea cunoaște diferența dintre firea pământească și Duhul în lucrarea contemporană doar în măsura stăruinței de a cunoaște scopurile lucrării lui Isus pe pământ. Consemnarea autoritară a lucrării lui Isus din evangheliile nu este doar un document istoric, ci este descoperirea caracterului lui Dumnezeu care este în principal unul răscumpărător și reflectă misiunea de a răscumpăra.

Legătura dintre competență, discernământ și misiune este crucială pentru o conducere penticostală eficientă în secolul 21, deoarece lumea noastră postmodernă tânjește după experiențe (de orice fel ar fi acestea). Foamea după o întâlnire cu supranaturalul crește vertiginos pretutindeni. Din acest motiv, slujitorul penticostal trebuie să înțeleagă că doar lucrarea care prezintă, afirmă și întrupează misiunea răscumpărătoare a lui Dumnezeu (văzută cel mai bine în Isus Cristos) are o semnificație eternă. Competența de a discerne prezența lucrării lui Isus continuată printre noi nu trebuie să caracterizeze doar un grup select de super-lideri. Această calitate este o necesitate vitală pentru fiecare lucrător penticostal din zilele noastre, dacă vrem să nu sfârșim în situația cea mai tristă descrisă de Isus în Matei 7:21-23.

CONDUCĂTORII PENTICOSTALI DIN SECOLUL 21 SUNT CARACTERIZAȚI DE CARACTER

Majoritatea oamenilor care locuiesc în țara noastră pot avea acces la "cuvintele evangheliei" 24 de ore din 24. Prin mass-media creștină am reușit să saturăm națiunea noastră cu Evanghelia. De ce este însă națiunea noastră tot mai neștiutoare

cu privire la figura centrală și la conținutul evangheliilor? O parte din acest vid se explică prin lipsa exemplurilor de caracter în creștinism, în general, și în rândul conducătorilor, în mod special. Cercetările demonstrează tot mai mult cât de mică este diferența dintre creștinii practicanți și necreștini în ce privește practicarea moralității biblice. Oamenii resping Evanghelia deoarece văd o mică legătură între creștinism și impactul acestuia asupra dimensiunilor cruciale ale vieții. Motivul pentru care caracterul este atât de important pentru o conducere penticostală eficientă este faptul că acesta întrupează resursele spirituale pe care le aduci în conducerea poporului lui Dumnezeu. Nu poți conduce eficient o adunare în a participa la lucrarea continuă a lui Isus Cristos dacă ești mort pe dinăuntru, iar lucrul acesta se vede în relațiile tale deficitare. Caracterul este efectul vizibil al sfințeniei și poate fi descris ca trăirea unei vieți puse deoparte doar pentru misiunea de răscumpărare a lui Isus Cristos și refuzul de a participa la orice atitudine sau activitate care ar arunca o umbră asupra Evangheliei lui Isus Cristos (Evrei 12:1-3). Sfințenia nu există ca o condiție religioasă solitară. Sfințenia trebuie să se vadă într-o viață etică, manifestând astfel integritate sau o relație integrală între credințele și acțiunile religioase.

Legătura dintre caracter, sfințenie și integritate este vitală pentru o conducere penticostală eficientă în secolul 21, deoarece măsura caracterului unui lider indică posibilitatea ca acel lider să întrupeze efectiv și în mod personal natura răscumpărătoare a Evangheliei. Pentru a conduce poporul lui Dumnezeu spre împlinirea misiunii de răscumpărare a lui Isus Cristos într-o lume care continuă să se împotrivescă e nevoie de o anticipare a rezultatelor sale veșnice.

Cum va continua harul lui Dumnezeu să se manifeste în bisericile Assemblies of God? Cum vom continua noi să slujim unei culturi frânte în dependență de Duhul lui Dumnezeu și nu bazându-ne pe puterea noastră? Planul lui Dumnezeu este ca acei conducători care sunt chemați și înzestrați de El să întemeieze comunități de oameni plini de Duhul Sfânt care să fie captați de destinul participării la misiunea eternă de răscumpărare a Domnului nostru. Competența acelor lideri nu se măsoară prin aceleași standarde pe care le promovează cultura noastră. Mai degrabă, eficacitatea conducerii penticostale se măsoară prin capacitatea de a discerne dacă prezența lui Isus și lucrarea Sa continuă de răscumpărare sunt vizibile în eforturile de lucrare pe care ei le oferă lumii în Numele Său. Integritatea este nevoia principală a liderilor penticostali, deoarece lumea recunoaște duhoarea credințelor religioase lipsite de corespondent în practică. Responsabilitatea noastră e provocatoare; niște formule simple nu sunt suficiente; însă chemarea, competența și caracterul sunt esențiale oricărei înțelegeri a conducerii penticostale pentru secolul 21. ✪

*Byron D. Klaus,
D.Min., este
președintele Seminarului Teologic
Assemblies of God
din Springfield,
Missouri.*

BIBLIOGRAFIE

- Anderson, Ray. *The Shape of Practical Theology*. Downers Grove: InterVarsity Press, 2001.
- Hesselbein, Frances et. al, editors. *The Leader of the Future*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers, 1996.
- Hock, Dee. *Birth of the Chaordic Age*. San Francisco: Berrett-Koehler, 1999.
- Land, Steven. *Pentecostal Spirituality*. England: Sheffield Academic Press, 1993.
- Synan, Vinson. *The Holiness-Pentecostal Tradition*. Grand Rapids: Eerdmanns Publishers, 1997.

(Continuare din pag. 5)

În vechime, darurile jucau un rol important în înaintarea islamului. Mahomed a trimis daruri și bani nemusulmanilor pe care dorea să și-i facă prieteni sau aliați. Chiar și astăzi, în unele locuri din Africa până în America, musulmanii folosesc aceeași strategie. Un potențial convertit poate primi o soție, o slujbă, o sumă generoasă de bani sau o casă pentru a fi încurajat să adere la islam.

Acesta este un puternic magnet sociologic și religios care atrage oamenii laolaltă. Gândiți-vă la el ca la o conferință evanghelică cu 2 milioane de creștini născuți din nou.

Islamul are multe caracteristici atrăgătoare pentru dorințele omenești. Un șeic musulman a afirmat că unul dintre motivele acestei răspândiri fenomenale a islamului este că acesta este o religie care se potrivește naturii, dorințelor și comportamentului uman.

Doctrina unității absolute a lui Dumnezeu este principalul focus și accent al islamului. Ea pare să atragă puternic, deși are anumite probleme serioase când este supusă testului logicii.

Mai mult, este ușor să te convertești la islam. Nimeni nu trebuie să sacrifice ceva important sau să îndure anumite greutăți pentru

BĂRBAȚII MUSULMANI AU VOIE SĂ ȚINĂ PÂNĂ LA PATRU NEVESTE DEODATĂ. LOR LI SE PERMITE TOTODATĂ ȘI UN NUMĂR NELIMITAT DE CONCUBINE.

În țările musulmane, islamul este protejatul statului. Sunt trimiși misionari musulmani, sprijiniți și susținuți financiar de către guvern. De exemplu, țări ca Arabia Saudită, Libia, Qatar, Kuweit, Oman, Bahrain, Emiratele Arabe Unite, Egiptul și Iordania au dat sume mari de bani pentru construirea centrului islamic din Toledo, Ohio.

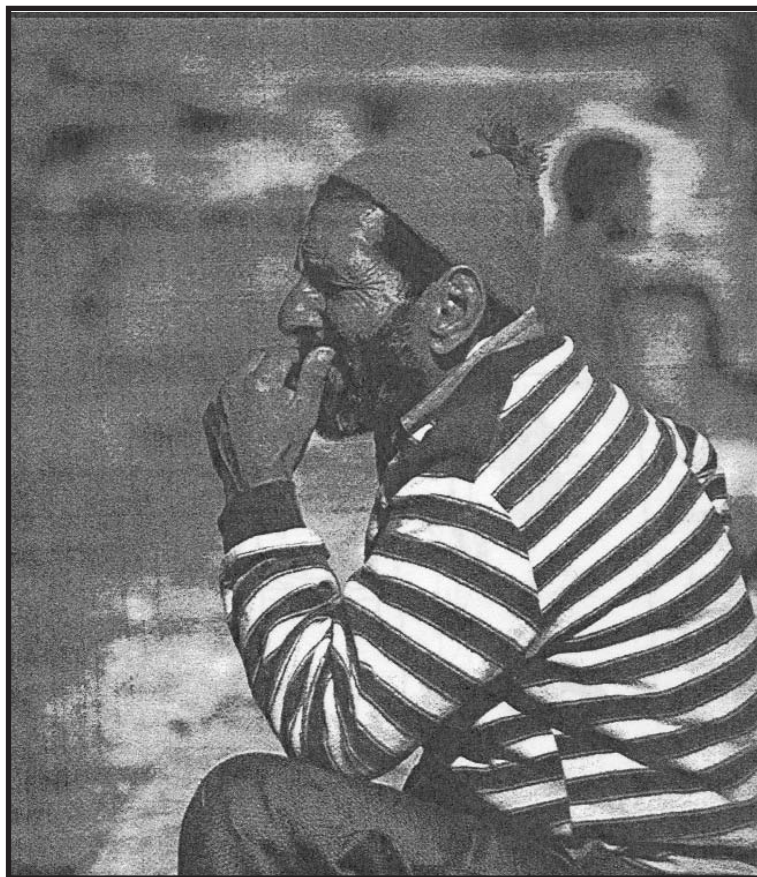
Mai există totodată atracția comunității celor credincioși. Aceasta este numită "umma (națiunea) profetului". Aceasta este comunitatea cărora aparțin toți musulmanii. Oriunde s-ar afla în lume, ei sunt cu toții frați și surori. Ei sunt cu toții egali. Ei aparțin unii altora. Ei sunt uniți cu legături puternice—o mărturisire, o istorie comună, o carte, o lege și un profet. Aceasta le dă un sentiment de siguranță. Acesta este atrăgător în special pentru cei necăjiți, descurajați și săraci din societățile individualiste occidentale.

Meka este punctul central vizibil și magnetic al islamului. Spre Meka se roagă musulmanii de cinci ori pe zi. La Meka merg musulmanii în pelerinaj. Acolo, ca nicăieri altundeva, simt un entuziasm emoțional, unitate, egalitate, un sentiment puternic de frățietate și respect. Meka dă adeptului la islam și un sentiment puternic de securitate. Acolo, între cei 2 milioane de oameni de aceeași religie, el vede că nu este singur.

a-și urma noua religie a islamului. De obicei tranziția este un lucru simplu.

Un alt motiv pentru care islamul este atractiv este faptul că el se adresează problemelor trăirii zilnice. Codurile musulmane cuprind reguli pentru mai toate practicile vieții zilnice: mâncare, spălat, rugăciune, muncă, călătorie, sex și relații interpersonale. Această trăsătură face islamul atrăgător pentru că oferă reguli pentru activitățile zilnice și răspunde la probleme reale.

(Continuare în pag. 17)

DEVENIND UN CONDUCĂTOR EFICIENT

Un om de știință din Winnipeg a luat 600 de piese (de la piese de ceas până la piese auto) și a construit o mașină. Când a fost întrebat care este scopul acesteia, el a răspuns: "Nici unul". Unele organizații sunt la fel. Din Toronto provine întâmplarea despre un om care a sunat la poliție pentru a raporta că i s-a furat volanul, pedalele, schimbătorul de la mașină și întreg bordul. La scurt timp poliția a primit un alt apel de la aceeași persoană cu vestea că toate lucrurile erau în regulă. Din greșeală, se suise pe bancheta din spate.

Există oameni care conduc niște organizații mari, însă nu au nici un scop. Alții se află pe scaunul greșit, motiv pentru care nu găsesc puterea necesară. Patru bărbați au fost acuzați că au condus mașina sub influența drogurilor. Când s-au înfățișat înaintea judecătorului, acesta i-a întrebat foarte aspru: "Care dintre voi a condus mașina?"

Purtătorul de cuvânt al grupului a răspuns: "Domnule judecător, nici unul dintre noi nu conducea mașina. Ne aflam cu toții pe bancheta din spate."

Sunt prea mulți oameni care stau pe bancheta din spate. Conform revistei National Association JOURNAL, "Responsabilitatea unui lider este aceea de a transforma slăbiciunile în putere, obstacolele în trepte și dezastrele în triumfuri."

Charles W.H. Scott a spus: "Conducătorii sunt oameni obișnuiți, cu o determinare neobișnuită. Un conducător are două caracteristici. În primul rând, el merge într-o

DEVENIND UN *conducător eficient*

anumită direcție; iar în al doilea rând, este capabil să convingă și pe alții să meargă împreună cu el." Conducătorul trebuie să îndeplinească trei cerințe fundamentale:

1. Trebuie să cunoască direcția-pregătirea.
2. Trebuie să-i facă pe ceilalți să-l urmeze—conducerea.
3. Trebuie să stea în fruntea mulțimii—perseverența.

Conducătorul este chemat să cucerească și chiar să aibă conflicte și controverse. Prin urmare, cum trebuie să ne dezvoltăm capacitatea de a conduce? Haideți să ne uităm la următoarele sugestii.

TREBUIE SĂ CUNOAȘTEM VOIA LUI DUMNEZEU

Lucrarea noastră este una spirituală. Noi nu conducem doar o organizație, scriem adrese și ne facem discursuri. Dumnezeu ne-a chemat la o însărcinare spirituală.

Dacă studiezi viețile conducătorilor din Scriptură—vei constata că Dumnezeu a folosit oameni care au ascultat atunci când i-a chemat și când le-a dat ordine.

Moise a fost marele conducător al Vechiului Testament. A venit ziua când Dumnezeu l-a luat acasă. Dumnezeu are însă întotdeauna un om. Un conducător mai tânăr era în așteptare. Primele 11 versete din Iosua 1 ne arată care sunt calificările unui conducător spiritual.

Iosua era sigur de chemarea sa. "După moartea lui Moise... Domnul i-a zis lui Iosua... scoală-te, treci Iordanul acesta" (versetele 1, 2). Ce bine e să știi dincolo de orice urmă de îndoială că Dumnezeu te-a chemat. În mijlocul momentelor de singurătate, neînțelegere, amânare, și de orice fel de presiune, putem fi siguri de călăuzirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a asigurat pe Iosua că: "Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau" (versetul 3). El a continuat garantându-i victoria. "Nimeni nu va putea să stea împotriva ta... Eu voi fi cu tine... nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi" (versetul 5).

Încă o lecție mai părea clară. Iosua trebuia să-și găsească sursa tăriei sale dând atenție Cuvântului lui Dumnezeu. "Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea." Fă asta și eforturile tale vor avea succes. Abate-te de la Cuvântul lui Dumnezeu la dreapta sau la stânga și succesul te va părăsi. Meditarea asupra Cuvântului împreună cu rugăciunea și umblarea în Duhul sunt sistemul de întreținere a vieții de care are nevoie fiecare conducător spiritual. Nu putem supralicita nevoia ca orice conducător să se dedice disci-

plinelor rugăciunii, studiului biblic și călăuzirii Duhului Sfânt.

TREBUIE SĂ NE DEFINIM OBIECTIVELE

Cunoști obiceiurile omizilor procesionare? Una dintre trăsăturile lor interesante—de la care și-au și primit numele—are de-a face cu modul lor de a se deplasa. Asemenea altor omizi, ele se târăsc, însă se deplasează întotdeauna împreună ca într-o procesiune.

Un naturalist, cunoscând această particularitate a omizilor procesionare, a legat omida conducătoare de marginea unui ghiveci imens. Evident, că celelalte omizi au urmat-o.

S-au târât de jur împrejur. N-au mâncat și nu s-au odihnit deloc, ci doar și-au urmat conducătorul. Nici măcar delicioasele conuri de pin presărate la câțiva centimetri de ghiveci nu le-a abătut de la marșul lor inutil spre înfometare. În cele din urmă, naturalistul le-a ademenit la sol, iar ele s-au dus.

Un vechi proverb spune: "Când cârmaciul nu știe spre ce port se îndreaptă, nici un vânt nu e vânt prielnic."

Ceea ce trebuie să facem este să ne determinăm obiectivele. Obiectivele pe care le alegem sunt influențate de prioritățile noastre. Dacă ne atingem sau nu obiectivele depinde de modul în care ne planificăm lucrurile.

Toată lumea are nevoie de obiective. Apostolul Pavel a spus în Filipeni 3:13, 14 "aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă".

Scopuri și obiective bine formulate

Un scop sau o țintă este ceva spre care tindem. Nu este neapărat ceva măsurabil în sine, ci este o direcție clară spre care dorim să mergem. Scopul ne determină direcția, însă dacă rămânem concentrați doar asupra scopului s-ar putea să nu putem spune dacă am realizat ceva sau nu.

Cu cât ne sunt mai clare scopurile și obiectivele, cu atât este mai posibil să avem o imagine completă a locului unde am fost, unde suntem și încotro mergem. De aceea avem nevoie de scopuri și obiective bine formulate.

Obiectivele sunt răspunsuri la niște nevoi percepute. Ele sunt măsurabile. Ele sunt trepte pe care

pășim spre atingerea scopurilor noastre. Ele sunt declarații de credință.

Obiectivele ne dau un sens al direcției. Profetul Amos a pus întrebarea: "Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiiți?" (Amos 3:3). Obiectivele ne obligă să planificăm dinainte, să lucrăm mai eficient și să ne evaluăm progresul. Obiectivele bine definite ne oferă o înțelegere mai clară a ceea ce e de așteptat. Obiectivele bune ne arată că nu contează atât de mult cât lucrăm, ci cât am realizat.

Obiectivele ar trebui să se limiteze la țelurile noastre majore. Ele trebuie să fie măsurabile și limitate în timp. Obiectivele pot fi clasificate în trei categorii—pe termen lung, intermediare și zilnice.

Neemia ne oferă un exemplu foarte bun de conducere. Mai întâi, El a înțeles că Dumnezeu l-a trimis. S-a rugat până a primit viziunea unui țel. După ce a analizat sarcina a chemat ajutoare. Continuând în ciuda opoziției, Neemia și poporul său au sfârșit reconstruirea zidurilor în 52 de zile. Ceea ce părea imposibil era acum realizat.

Înțeleptul a spus: "Planurile omului harnic nu duc decât la belșug" (Proverbe 21:5). Este o regulă că cel care eșuează în a planifica, își planifică eșecul. Planificarea este importantă. Cu planificare puțină lucrarea ce va fi făcută va fi minimă, iar rezultatele la fel. Planificarea este o disciplină sănătoasă și este cheia unei vieți echilibrate. Doar accidente au loc fără a fi planificate. Timpul este resursa noastră cea mai valoroasă. El este atribuit fiecărei persoane în aceeași măsură. Minutul fiecărei persoane are exact 60 de secunde. Bogatul nu are mai mult timp decât săracul. Bogăția nu este distribuită egal. La fel ca și banii, și timpul poate fi irosit. Cu toții îl cheltuim în același ritm, însă cât de diferite sunt rezultatele. Marea diferență dintre succes și eșec constă probabil în modul în care este folosit timpul.

Timpul nu poate fi economisit. Dacă nu-l folosim cu înțelepciune și bine, îl risipim.

Timpul nu poate fi depozitat, recuperat sau împrumutat. El curge și trebuie folosit. Îl poftim ca niște avari, dar îl irosim ca niște risipitori.

Timpul ne încorsetează, ne pironește și ne stabilește limite. George

F. Ford spunea: "Te-ai simțit vreodată că ți-a plecat ziua; pare că atât de puține s-au făcut, dacă s-a făcut ceva?" S-ar putea să simți că modul în care NASB traduce 2 Tesaloniceni 3:11 ți se potrivește—"Unii dintre voi trăiesc niște vieți indisciplinate, nu lucrează nimic, dar se poartă de parcă ar fi foarte ocupați."

Soluția ne este dată în Efeseni 5:15, 16: "Luați seama, deci, să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele." Putem face lucrul acesta analizându-ne programul și învățând cum să ne maximizăm timpul. Câștigăm timp folosind cel mai bine timpul pe care-l avem.

Profesorul Jack D. Ferner din cadrul studiilor postuniversitare Babcock de la Universitatea Wake Forest, observă că cercetările făcute cu privire la cum își folosesc oamenii timpul scot la iveală o listă cu ceea ce el numește hoți de timp. Un hoț de timp este acel lucru care ne împiedică să facem lucruri care au o valoare sau o importanță mai mare pentru noi. Hoții de timp ne fac să consumăm mari segmente de timp cu activități neproductive și puțin importante. Printre cei mai mari hoți de timp el enumeră:

Întreprinderile: convorbiri telefonice, vizitatori, combaterea crizelor.

Ședințe: prea lungi, prea multe, ineficiente, obiective neclare.

Dezorganizare: lipsa unei planificări, priorități neclare, o slabă comunicare, informații inadecvate sau confuze, responsabilitate și autoritate neclare, dezorganizare personală, un birou dezorganizat.

Trăsături personale: târăgănare/indecizie; delegare ineficientă; prea multă rutină; lucrul în detaliu; lipsa unei discipline personale; o fac eu singur; incapacitatea de a spune "nu"; încercarea de a face prea multe; lăsarea lucrurilor pe jumătate terminate.

Managementul timpului este asemănător cu managementul banilor. Dacă la sfârșitul fiecărei luni te trezești fără bani, trebuie să analizezi modul în care îi cheltuiești, să identifici cheltuielile problematice, să cauți soluțiile potrivite și să îți adaptezi obiceiurile de a cheltui banii ca atare. Și timpul poate fi administrat în mod asemănător.

Iată cinci secrete ale organizării:

1. Planifică-ți timpul—stabilește priorități.

2. Cumpără-ți timp—cum, când nu mai este altul? Făcând schimburi în natură—nu e vorba de bani. Asta înseamnă a "răscumpăra vremea".

3. Investește-ți timpul—cu Dumnezeu, cu soția, cu familia, pentru tine însuși, cu trupul lui Cristos, prin timp neplanificat pentru alții, lucrând pentru Domnul.

4. Stabilește-ți prioritățile—nu ai timp suficient să faci tot ce ți-ai dori.

5. Delează bine—Acesta a fost sfatul lui Ietro pentru Moise. Teddy Roosevelt a spus: "Cel mai bun director executiv este cel care are un simț bun ca să aleagă niște oameni buni care să-l ajute și care se stăpânește suficient pentru a nu se amesteca în lucrul lor."

În fiecare zi pun pe o foaie de hârtie tot ce vreau să fac în acea zi, în ordinea priorităților. Lucrurile pe care nu reușesc să le fac le trec pe lista pentru ziua următoare.

Este greu să schimbi niște obiceiuri deja formate în ce privește pierderea timpului, însă merită efortul. Trebuie să ne evaluăm mereu. Steve Douglas de la Campus Crusade ne oferă patru pași simpli care ne pot fi de folos:

1. Planifică pe termen lung—stabilește obiective.

2. Programează-ți timpul—revizuieste-ți activitățile și evaluează-ți prioritățile.

3. Urmează-ți programul—evită să faci doar lucrurile care-ți plac.

4. Înmulțește-ți timpul—forțază-te să ieși decizii. Folosește termene limită. Ai grijă la hoții de timp.

Timpul altora

Dacă amân începerea unei ședințe la care participă 12 persoane cu cinci minute, am irosit o oră. Folosește orice set de numere și vei calcula timpul pierdut. În cazul unora e "Mai bine mai târziu decât niciodată". De ce n-ar putea fi "Mai bine niciodată târziu".

Fiecare grup pare să-și aibă măsura de persoane întârziate. Acestea sunt o minoritate, însă irosesc timpul multora. Conducătorii buni pot face ceva pentru a corecta obiceiurile rele ale unora. Iată câteva sugestii:

1. Începe la ora hotărâtă. Respectă valoarea timpului unor oameni ocupați.

2. Fii concis. Lasă să circule minutele de la ședințele anterioare.

3. Urmează o ordine de zi. Fii bine organizat.

4. Încheie la o oră rezonabilă. Comitetele mai mici pot realiza lucruri importante în 60 de minute dacă președintele s-a asigurat că sunt făcute temele dinainte. Pe de altă parte, nu te grăbi așa de mult încât membri să aibă impresia că nu au fost informați corespunzător și că n-au avut timp să ia decizii bune. Grupurile nu iau cele mai bune decizii seara târziu, după ce și-au consumat cu toții energia în cadrul unor sesiuni lungi.

Președintele unui comitet este responsabil de funcționarea corespunzătoare a acestuia. Iată câteva recomandări:

- Determină când e necesară o ședință. În unele situații comunicarea telefonică cu privire la niște chestiuni minore economisește timp și efort.

- Pregătește ordinea de zi.

- Stabilește ora și locul—asigură-te că sunt disponibile toate materialele necesare.

- Fă-ți temele și asigură-te că și ceilalți și le fac.

- Organizează comitetul pentru o funcționare cât mai bună.

- Condu prin discuții democratice. Președintele trebuie să conducă discuțiile și nu să impună din opinii personale.

- Condu comitetul spre o decizie.

- Asigură-te că rezultatele vor fi implementate cu o comunicare corespunzătoare părților implicate.

- Asigură-te că se păstrează niște minute corespunzătoare pentru toate ședințele.

- Începe și încheie ședința la timp.

TREBUIE SĂ DELEGĂM

Abilitățile administrative pot fi grupate în principal în patru domenii:

1. Relații umane
2. Comunicare
3. Luare de decizii
4. Delegare

Teoria trebuie pusă în practică. Conceptualizarea trebuie să fie de fapt o actualizare. Procesul de implementare necesită delegarea responsabilității. Criza de energie a

bisericii se datorează faptului că prea puțini oameni fac prea mult. O delegare corectă mărește forța de muncă și pune în mișcare resurse neexplorate de talent și potențial.

În strânsă legătură cu delegarea se află coordonarea. Sarcinile trebuie bine enunțate și delegate, însă întreg procesul trebuie coordonat. Urmărirea implementării va corecta problemele apărute și va încuraja efortul.

Responsabilitatea este delegată, însă acest lucru nu-l absolvă pe lider de responsabilitatea de a se asigura că lucrul este făcut. Autoritatea este delegată, însă aceasta nu anulează autoritatea conducătorului. Responsabilitatea și autoritatea trebuie întotdeauna să fie cuplate.

Delegarea implică asumarea anumitor riscuri, însă într-o anumită măsură orice management implică asumarea unor riscuri. Conducătorul care are impresia că făcând el însuși toate lucrurile va elimina posibilitatea de a greși nu trăiește în lumea reală. Cheia unei delegări reușite este minimizarea riscului delegând persoana potrivită. În biserică, ca și în afaceri, se risipesc multe resurse umane dacă liderii nu înțeleg să delege. Delegarea ajută la îmbunătățirea calității muncii depuse prin împărțirea ei la un număr mai mare de oameni.

Delegarea nu va fi niciodată pe deplin reușită dacă subordonații nu înțeleg clar scopul sarcinii pe care au primit-o. Formulează obiectivele, rezultatele dorite, planul de acți-

une, stabilește o serie de obiective și termene intermediare și dă-le libertate. Scrie niște obiective comune și încurajează subordonații să ceară ajutor când apare o problemă care-i împiedică să-și facă treaba.

Delegarea responsabilității trebuie să fie însoțită și de o delegare proporțională de autoritate. Altfel este dificil să le ceri celor cărora le-ai încredințat o lucrare să dea mereu socoteală pentru ea.

Conducătorii care oscilează între rolurile de unul care delegă și dictator nu fac altceva decât să producă o stare de confuzie cu privire la funcții. A fi un conducător "yo-yo"—atribuind responsabilități și apoi retrăgându-le—duce la frustrare și stagnare. Delegarea implică încrederea.

Cheile unei delegări reușite sunt:

1. Să știi ce și cât să delegi.
2. Deleagă în profunzime.
3. Comunică eficient.

Delegarea implică atribuirea unei responsabilități, conferirea unei autorități și crearea unui cadru de evaluare. Ea nu este nici abdicare, nici abandon și nici evitarea luării unei decizii.

Cel care nu delegă s-ar putea să caute să-și protejeze de fapt poziția de conducere. El își păzește prerogativele slujbei cum își păzește o cloșcă puii. El consideră orice și pe oricine drept o amenințare. În loc să se înconjoare cu oameni puternici, astfel de conducători emotivi caută persoane slabe pe care să le poate conduce cu ușurință și față

de care să se simtă superior. Nu va trece mult și mașinăria va șchiopăta și se va opri. Subalternii se vor simți curând restricționați. Le va fi frică să ia inițiativa și să fie liberi. Entuziasmul este distrus, iar rezultatul va fi o circulație mare de personal.

Conducătorul care delegă crede că și alte persoane ar trebui să fie implicate în lucrare, inclusiv în procesul de luare a deciziilor. Încrederea sa în ei va scoate ce e mai bun din ei și îi va pregăti pentru o poziție viitoare de conducere. Cineva a spus că testul final al unui conducător este dacă acesta lasă în ceilalți convingerea și voința de a merge mai departe.

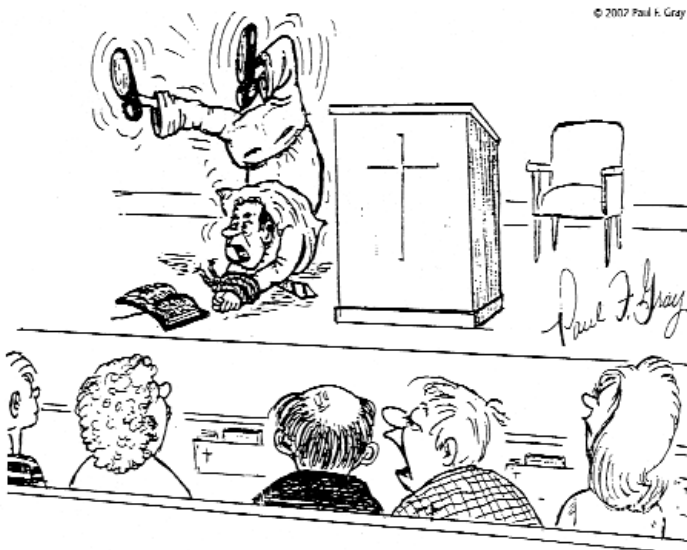
TREBUIE SĂ EVALUĂM REZULTATELE

Nu uita niciodată că măreția spirituală nu este evaluată orizontal prin ceea ce ai realizat, ci vertical prin ceea ce ești în prezența lui Dumnezeu.

Este important ca eforturile tale ca lider să fie supuse unei evaluări personale severe. Evaluarea rezultatelor trebuie făcută în termenii obiectivelor atinse, a respectării termenelor și a implicării altora—Ți-ai atins obiectivele? Cresc și alte persoane datorită implicării lor? Și cel mai important, am acționat noi în voia lui Dumnezeu?

De-a lungul anilor mi-am făcut obiceiul de a strânge o echipă în jurul meu la scurt timp de la orice eveniment major, cum ar fi o convenție. Analizăm împreună tot ce s-a întâmplat cu niște ochi critici, acceptăm criticile și ideile constructive pentru a fi mai eficienți data viitoare. Aceste rapoarte ulterioare evenimentului s-au dovedit inestimabile.

Toate eforturile de a ne evalua lucrarea pălesc în fața evaluării finale la care vom fi supuși înaintea scaunului de judecată al Domnului. Fie ca lucrarea noastră să nu fie făcută din lemn, fân sau trestie. ✪

"Vezi, am avut dreptate. Chiar și cu mâinile legate, tot poate să vorbească."

Regretatul G. Raymond Carlson a fost superintendent al Assemblies of God între anii 1986-1993.

(Continuare din pag. 11)

Islamul este atractiv și datorită faptului că este un set de credințe și reguli care includ aspectele educaționale, sociale și juridice ale vieții. Mulți oameni consideră atractivă această calitate.

CE ESTE UN TERORIST SINUCIGAȘ?

Teroriștii sinucigași se omoară pentru a omorî alți oameni și pentru a le distruge proprietatea. Autorul nu poate să-și atingă scopul prin negocieri, de aceea apelează la acest mijloc de distrugere a sa și a altora. Iată câteva exemple de știri:

- Atentatori sinucigași distrug barăcile militare americane și franceze din Liban, omorând 214 americani și 58 de francezi.
- Teroriștii omoară 3000 de oameni și doboară turnurile gemene.
- Un atentator sinucigaș se aruncă în aer în Ierusalim omorând 20 de oameni.
- O femeie, atentator sinucigaș omoară zece oameni.
- Palestinieni americani din a doua și a treia generație ovaționează atentatorii sinucigași!

EI SUNT UNIȚI CU LEGĂTURI PUTERNICE—O MĂRTURISIRE, O ISTORIE COMUNĂ, O CARTE, O LEGE ȘI UN PROFET.

Deși de-a lungul istoriei au mai fost grupuri care au folosit ca armă terorismul sinucigaș, acesta a atins în ultimii ani o cotă colosală. Moartea în timpul unui război sfânt (*Jihad*) garantează oricărui musulman un loc în paradis. O dată ce liderii au declarat o anumită bătălie drept război sfânt, inevitabil vor muri oameni, asigurându-și astfel un loc în ceruri. Un lider musulman a afirmat că "arma martirajului... este ușoară și ne costă doar viața noastră... Bombele umane nu pot fi învinse, nici chiar de către bombele nucleare."

Teroriștii sinucigași sunt motivați de convingerea puternică că mor pentru o cauză dreaptă, fie ea religioasă sau politică. Când musulmanii fundamentalisti caută să trăiască litera legii islamice și să aducă pe alții în supunere de religia islamică, iar planurile le sunt împiedicate, speranțele spulberate de propriile lor instituții din interior și de către alți factori exteri, vor apela la terorism.

Departate de a fi drojdia societății, așa cum s-ar putea să creadă unii, teroriștii sinucigași sunt adesea oameni bine educați și provin din familii care o duc bine. Cred că ei au un complex de superioritate. Ei sunt foarte conștienți de faptul că sunt musulmani și sunt extrem de mândri de identitatea lor. Ei cred că islamul este singura religie care are dreptul să existe. Ei se luptă să îndepărteze sau să pună stăpânire peste tot ce le stă în cale—autorități civile sau religioase religioase, puteri politice sau forțe militare.

Cred că un alt factor îl constituie victoriile trupelor arabe din istoria timpurie a islamului care au plantat în mintea, emoțiile și voința musulmanilor sentimentul ireversibil și categoric de triumfalism. Rezultatul se poate vedea în atitudinea pe care o au astăzi. Când sunt hotărâți să facă ceva, o fac, indiferent de mijloacele pe care le vor folosi pentru aceasta. Allah i-a favorizat și i-a făcut superiori tuturor, cum ar putea ei să se mulțumească cu mai puțin? O astfel de gândire este de neconceput.

CUI SUNT LOIALI MUSULMANII?

Islamul privește lumea dihotomist: *dar-ul Islam* (casa islamului) și *dar-ul harb* (casa războiului). Cei credincioși aparțin casei islamului. Societățile seculare și nemusulmane aparțin casei războiului. Seyyed Qutb a exprimat clar lucrul acesta atunci când a spus: "Islamul recunoaște doar două feluri de societăți (în lume), o societate musulmană și una păgână, nemusulmană."

Sistemul islamic pretinde supunere. Un adevărat musulman nu poate fi credincios unui sistem păgân. Aceasta ar fi înaltă trădare. Deci, identitatea unui musulman adevărat este strâns legată de islam, nu de țara unde locuiește. Ei sunt loiali în primul rând comunității islamice.

CONCLUZIE

Cifrele pot părea intimidante, iar atacurile teroriste revoltătoare, însă noi ar trebui să-i privim pe musulmani ca niște oameni aflați în nevoie. Ei au nevoie de Cristos. Ei, ca orice alți oameni care nu au acceptat expresia dragostei lui Dumnezeu de pe Calvar, nu au cu adevărat pace în inimă, bucurie sau împlinire. Ei sunt motivați de un set de reguli și legi stricte care se bazează pe da-uri și nu-uri. Doar harul lui Dumnezeu poate să le dea iertare, libertate și viață. Eu sunt ferm convins că pentru a atinge acest țel, trebuie să-i iubim mult pe musulmani și să ne deschidem gura ori de câte ori avem ocazia, ca să le vorbim despre Cristos. ✨

Sobhi Malek, D.Miss., misionar printre musulmani și profesor vizitator de Islam la diferite seminarii din întreaga lume.

DE THOMAS H. LINDBERG

NEVOIA urgenței ÎN PREDICARE

TEMA BIBLICĂ A IMINENTEI VENIRI A DOMNULUI VA ADUCE UN SENTIMENT AL URGENȚEI ÎN CADRUL SERVICIILOR BISERICII.

Pastorii ar trebui să studieze mereu domeniile importante ale adevărului biblic—atât în ce privește credința cât și practica. Un domeniu în care orice predicator ar trebui să se dezvolte este cel al predicării.

Lumea din zilele noastre este un imens teren de joacă în care oamenii se luptă pentru niște jucării scumpe. Nevoia momentului este cea de prioritate și direcție. Omul momentului este predicatorul care ține în mâinile sale Cuvântul inerent al lui Dumnezeu. Predicatorii de azi nu ar trebui să îndrăznească să fie niște copilași acum când Dumnezeu caută oameni maturi care să stea ferm pe picioare și care să contribuie la zidirea bisericii Sale. Pastorii de azi trebuie să vorbească clar, cu încredere și convingere, anunțând "Iată drumul, mergeți pe el!" (Isaia 30:21).

În cartea Faptele Apostolilor, Luca ne spune clar că liderii Bisericii primare erau predicatori. Cum predicau însă apostolii? Ce caracteristici aveau predicarea lor?

Predicatorul din secolul 21 nu trebuie să imite servil metodologia apostolilor, pentru că Duhul conduce biserica pe niște cărări proaspete. Totuși, orice predicator poate învăța din elementele fundamentale pe care le vedem în predicarea apostolilor. Haideți să examinăm una dintre trăsăturile predicării nou testamentare—apostolii au predicat cu un sentiment al urgenței.

SENTIMENTUL URGENȚEI ÎN BIBLIE

Dicționarul *Webster* definește termenul *urgent* ca "ceva care cere o atenție imediată; care transmite un sentiment al urgenței". Acesta este exact modul în care și-au proclamat mesajul conducătorii din Faptele Apostolilor.

În ziua de Rusalii, Petru a chemat la o acțiune imediată. După ce a fost revărsat Duhul Sfânt, Petru s-a ridicat și a predicat Evanghelia. Mulțimea l-a ascultat atentă, iar apoi au întrebat cum ar trebui să-I răspundă lui Dumnezeu (Fapte 2:37). Petru nu le-a sugerat să-și amâne decizia. El nu a încurajat oamenii să se gândească la acel mesaj în timpul nopții. Ora era târzie. Petru a exclamat: "Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat" (Fapte 2:38).

Fapte 3 este un alt exemplu de predicare marcată de un sentiment al urgenței. Un olog fusese vindecat în mod miraculos, iar Petru a folosit

ocazia pentru a predica Evanghelia. El nu a discutat diferite teorii teologice. Problema mântuirii era mult prea urgentă. Petru a strigat: "Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore" (Fapte 3:19).

Sentimentul urgenței este evident și în predicarea lui Pavel. Într-o ocazie, pe când vorbea despre nevoia de mântuire, el a prezentat această chestiune în niște termeni foarte urgenți: "Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6:2, sublinierea ne aparține). Poate că teologia și metodologia lui Pavel despre nevoia urgenței în predicare este rezumată în afirmația sa: "Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!" (2 Corinteni 5:20).

Putem argumenta nevoia predicării cu un sentiment al urgenței analizând două pasaje din epistolele lui Pavel. Primul este 2 Corinteni 5:11. Contextul mai larg ne arată că Pavel scria despre viitor (5:1). El a făcut o afirmație foarte serioasă când a spus: "Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos" (5:10). În cele din urmă, Pavel concluzionează: "Ca unii care cunoaștem, deci, frica de Domnul, pe oameni, căutăm să-i încredințăm" (5:11).

Unii comentatori au afirmat că această frică a Domnului se aplică doar

creștinilor care vor sta înaintea lui Dumnezeu. Un autor a scris: "Această frică este frica regretului că viața unor creștini a fost risipită și petrecută mai degrabă în interese egoiste decât în devoțiune pentru Cristos." Acel scriitor are dreptate în afirmația pe care o face, însă nu a dus aplicația textului suficient de departe. Acest verset trece dincolo de limitele comunității celor convertiți și îi atinge pe toți oamenii. Cei fără credință în Cristos vor fi cuprinși într-o zi de groaza veșnică a Domnului. Predicatorii nu trebuie să uite acest adevăr: ei trebuie să predice cu un sentiment al urgenței.

Un al doilea pasaj care argumentează nevoia urgenței în predicare este 2 Timotei 4. În versetul 2, Pavel îl îndeamnă pe Timotei: "propovăduiește Cuvântul". Următorul verset demonstrează că Pavel dorea ca Timotei să predice cu un sentiment al urgenței. El a scris: "Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă" (4:3). Oamenii nu vor fi mereu deschiși la mesajul lui Isus, de aceea trebuie să predicăm cu un sentiment al urgenței ori de câte ori avem ocazia.

Lumea de azi se află într-o mizerie întunecată. Nu trebuie decât să citești ziarele și să asculți știrile ca să fii convins de acest lucru. J.I. Packer a scris cu o profundă înțelegere despre lumea de azi: "Niciodată de la Reformă până azi n-au mai fost creștinii atât de nesiguri și confuzi cu privire la ce trebuie să creadă și să facă. Observatorul din afară ne vede clătindu-ne de la o idee la alta, de la un truc la altul, ca un bețiv în ceață. Predicarea este voalată, mințile sunt tulburate, iar inimile sunt agitate.

De ce? Dăm vina pe presiunile exterioare exercitate de lume, așa cum Eva a dat vina pe șarpe. Problema reală este că timp de două generații sau chiar mai multe, bisericile noastre au suferit de foamete după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu."

Packer a menționat cuvânt "foamete". Când vine foametea, trebuie luate anumite măsuri urgente. Predicatorul pentecostal trebuie să transmită un mesaj biblic și să o facă cu un sentiment al urgenței.

Moise a predicat cu urgență. El a spus: "Azi... ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața" (Deuteronom 30:19). Ilie

© 2002 David Harbaugh

"Unul dintre membri are niște idei pentru predica dumneavoastră. Vrea să-l sunați imediat. Numărul este 343-443-4334."

este un alt exemplu de predicator care a declarat Cuvântul lui Dumnezeu cu urgență. 1 Împărați 18 consemnează confruntarea de pe Muntele Carmel dintre Ilie și prorocii lui Baal. Când omul lui Dumnezeu a vorbit el a strigat: "Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El" (versetul 21). Profetul nu a lăsat o cale de mijloc. El s-a adresat poporului cu niște cuvinte urgente.

Whitefield plângea adesea în timpul chemării urgente pe care o făcea. Când a fost întrebat de ce, evanghelistul a răspuns: "Dați vina pe mine că plâng, dar cum să nu o fac când voi nu plângeți în dreptul vostru. Sufletele voastre nemuritoare sunt la limita nimicirii și, ar trebui să știți că s-ar putea să auziți ultima predică și să nu mai aveți niciodată ocazia de a fi chemați la Cristos." Pentru Whitefield predicarea era o chestiune de o impor-

mișcare, rezultatul ilustrației, modul tău obișnuit de exprimare și temele frecvente despre care predici, interesul lor și urgența mesajului tău vor scădea. Regula este că precum crește predictibilitatea din serviciul vostru, așa scade sentimentul urgenței.

Tema biblică a iminentei veniri a Domnului va aduce un sentiment al urgenței în cadrul serviciilor bisericii. Este relevant faptul că multe dintre predicile din cartea Faptele apostolilor

PREDICATORUL PENTICOSTAL TREBUIE SĂ TRANSMITĂ UN MESAJ BIBLIC ȘI SĂ O FACĂ CU UN SENTIMENT AL URGENȚEI.

Mereu și mereu, predicatori și profeți din Biblie au vorbit cu un sentiment al urgenței. Nu trebuie decât să citești predicile lui Iosua (Iosua 24:14-24), Samuel (1 Samuel 15:12-33) și Iona (Ioan 3:1-4) ca să vezi ce efecte va avea sentimentul urgenței când vorbești oamenilor în Numele lui Dumnezeu despre niște probleme eterne.

Cel ce studiază predicarea va descoperi curând că urgența în predicare nu s-a limitat la zilele biblice. Mulți predicatori de-a lungul secolelor au avut o chemare puternică în vocile și în mesajele lor.

SENTIMENTUL URGENȚEI ÎN ISTORIA BISERICII

Ioan Chrysostom din Antiohia (347-407) a fost unul dintre părinții bisericii răsăritene. El a fost cunoscut sub numele de "Ioan Gură de Aur" datorită predicării sale. Unul dintre istorici a scris despre Chrysostom: "Când trecea de la expoziție la ilustrare, de la Scriptură la chemări practice, predica sa devenea mai rapidă, fața sa devenea mai animată, iar vocea sa mai însuflețită și mai puternică. Oamenii își țineau răsuflarea. Se simțeau de parcă ar fi fost atrași spre amvon de o influență magnetică. Unii dintre cei ce ședeau se ridicau în picioare. Pe când discursul ajungea la final, marea majoritate a acelei audiențe fermecate nu puteau decât să-și țină capul în mâini plângând în hohote."

George Whitefield (1714-70) a mișcat cu predicile sale mii de oameni atât în Anglia cât și în America. El se adresa tuturor nivelelor societății.

tanță stringentă care cerea predicatorului să dea dovadă de un sentiment al urgenței în predicile sale.

SENTIMENTUL URGENȚEI ASTĂZI

Întreg programul de evanghelizare ar trebui să conțină un sentiment al urgenței. Mesajul trebuie să-i informeze atât pe vizitatori cât și pe vechii membri că Isus este Domn și că merită să primească toată închinarea. Cuvintele de deschidere ale unei predici ar trebui să spună adunării că mesajul pe care îl vor asculta este foarte important. Apoi, pe măsură ce predicatorul înaintează în mesaj, el trebuie să vorbească cu pasiune pentru a capta atenția ascultătorilor și pentru a îndrepta fiecare persoană spre o întâlnire cu Cristos.

Sentimentul urgenței poate fi imprimat prin intermediul vocii predicatorului. Trebuie să ai grijă la două extreme. Una este cea a plânsului artificial care culminează în suspine și țipete. Cealaltă extremă este tonul monoton care adoarme adunarea. Ambele greșeli trebuie evitate. Predicatorii ar trebui să-și folosească vocea normală, vorbind clar, cu autoritate, cu intonații și cu un evident entuziasm.

Cuvintele pe care alege predicatorul să le folosească pot stârni sentimentul urgenței. Verbele puternice, de acțiune comunică mai eficient decât verbele lente. De exemplu, a spune "a țâșni pe ușă" produce un mai mare efect decât "a ieșit pe ușă".

În plus, un predicator bun care vrea să aducă urgență slujbei trebuie să vegheze împotriva previzibilului. Când oamenii știu care va fi următoarea ta

se sfârșesc vorbind despre întoarcerea lui Isus și despre judecata ce va urma.

Predicatorul se confruntă cu multe ispite astăzi. Una dintre ele este pierderea sentimentului urgenței din predicare. Ca slujitori, trebuie să ne păzim cu orice preț de aceasta.

John Stott a lansat un avertisment și o provocare tuturor predicatorilor Evangheliei când a spus: "Un predicator poate fi credincios Scripturii, lucid în explicare, elocvent în vorbire și contemporan în aplicare, dar predica lui să pară rece și distantă. Nu se aude nici o notă a urgenței în vocea sa și nimeni nu se așteaptă să îi vadă o lacrimă în ochi. El n-ar visa niciodată să ajungă să-i implore pe păcătoși în Numele lui Cristos să se pocăiască, să vină la El și să se împace cu Dumnezeu."

Predicatorii care-și modelează predicarea după exemplele din Noul Testament trebuie să câștige și să păstreze un sentiment al urgenței în mesajele lor. Aceasta este predicarea care ar trebui să caracterizeze bisericile noastre dacă vrem să fim eficienți în proclamarea Evangheliei. ✪

Thomas H. Lindberg, D.Min, este pastorul principal al Bisericii First Assemblies of God din Memphis, Tennessee.

INTEGRITATEA SEXUALĂ:
O ÎNȚELEGERE
biblică
A SEXUALITĂȚII SĂNĂTOASE

DE MARK LAASER

Tocmai m-am întors de la cumpărături dintr-un magazin local. Pe când eram acolo, am urmărit să văd câți stimuli spre o sexualitate imorală erau îndreptați asupra mea în acea ieșire normală. Erau cu sutele. Este trist să vedem cum mulți copii, adolescenți și tineri sunt prinși în cultura americană a unei sexualități excesive.

Călătorind în lumea întreagă, am vizitat o varietate de biserici evanghelice. Am fost surprins cât de nepotrivite erau hainele tinerilor creștini. Este clar că pastorii de tineret nu au reușit să-și educe adolescenții cu privire la nevoia unei îmbrăcăminte modeste. Nu e de mirare că este greu să ne împotrivim normelor culturii tinerilor și să ne menținem totodată copiii în biserică. Data viitoare când ieși în oraș întreabă-te: *Cu ce mesaje despre sexualitate sunt eu bombardat în fiecare zi?*

Dacă pastorii nu se vor educa pe ei înșiși și nu-și vor educa adunările despre o sexualitate sănătoasă, cultura le va educa adunările despre o sexualitate nesănătoasă. Pavel ne-a avertizat: "Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre" (Romani 12:2).

Din punct de vedere istoric, pastorii și-au ignorat responsabilitatea de a-și educa membrii bisericilor lor despre sexualitate. Este o tragedie când ne gândim la statisticile despre problemele pe care le creează o sexualitate nesănătoasă. Conform valorilor medii la nivel național, o treime din femeile din bisericile noastre au supraviețuit unui viol sau abuz sexual. Ele nu au vorbit cu nimeni și nimeni nu a vorbit cu ele. Acest lucru îmi aduce aminte de sfatul lui Absalom pentru sora lui Tamar, după ce aceasta fusese violată de fratele ei Amnon: "Acum, soro, taci, căci este fratele tău; nu te prea trece cu firea din pricina aceasta" (2 Samuel 13:20). Trebuie femeile creștine să fie ca și Tamar care era o "femeie nemângâiată"?

Conform unor sondaje efectuate de niște organizații creștine, două treimi dintre bărbații creștini și 40 la sută dintre pastorii evanghelici s-au luptat sau se luptă acum cu pornografia. Mulți au auzit de pastori care și-au pierdut slujba și de bărbați cărora li s-a cerut să părăsească biserica datorită dependenței de pornografia pe internet. Acest lucru scoate în evidență faptul că pastorii și bărbații din bisericile noastre trăiesc într-o stare de disperare mută. Creștinii au creat o cultură a fricii în ce privește sexualitatea și mulți se gândesc: *Dacă voi vorbi despre ispitele sau păcatele mele sexuale o să mi se întâmple ceva rău.*

Creștinii și liderii creștini trebuie să înceapă să vorbească despre subiectul sexualității. Am auzit adesea argumentul că a vorbi despre sex nu face altceva decât să încurajeze la libertinism sexual. Această atitudine arată că multora le este teamă că mai multe cunoștințe despre sex vor duce la o dorință mai mare de a explora acest domeniu. Cercetările arată că nimic nu poate fi mai neadevărat. O lipsă de informații sănătoase despre sex duce la o gândire mai degrabă incitantă decât corectă. Celor cărora li s-a spus să nu aibă relații sexuale, sexul devine mai periculos și tentant datorită naturii sale interzise.

Au înțeles pastorii ce anume constituie o sexualitate sănătoasă? Au studiat ei acest subiect, l-au evaluat din perspectivă biblică, și au făcut cercetări mai mult decât colegii noștri necreștini? Dacă pastorii nu fac acest lucru, membri bisericilor lor vor fi nevoiți să se bazeze pe informații seculare. Unele din acele informații sunt bune și au ajutat pe mulți să înțeleagă sexualitatea ca un fenomen biologic normal și să dea pe față mai multe mituri dăunătoare. Aceste informații au ajutat și la dezvoltarea multor tehnici de succes pentru vindecarea disfuncționalităților sexuale. Pe de altă parte, știința seculară poate duce la concluzii care sunt complet greșite și adesea imorale.

Când vorbesc adolescenților și tinerilor, ei mă confruntă adesea spunându-mi: "Sperăm că n-ai venit să ne spui ce să nu facem. Părinții și pastorii ne spun asta de ani de zile. Sperăm că ai venit să ne spui ce este sexualitatea sănătoasă și ce trebuie să facem."

Mulțor creștini le-a fost rușine și adesea frică să abordeze aspecte legate de sexualitate. Acum este însă momentul în care trebuie să răspundem acestor probleme. Biserica este implicată în bătălia pentru moralitatea culturii noastre, însă pierde teren.

O ÎNȚELEGERE BIBLICĂ A SEXUALITĂȚII

După ce a creat Dumnezeu bărbatul și femeia, Biblia ne dă câteva instrucțiuni cu privire la căsătorie: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup. Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine" (Geneza 2:24, 25). Este clar că se întâmpla ceva sacru. Unirea într-un singur trup este un legământ sacru dintre un soț și o soție. Ei trebuie să se ajute unul pe altul ca tovarăși de drum.

Cu toate acestea, Adam și Eva nu s-au încrezut în Dumnezeu și n-au ascultat de El în mod egoist. Mândria sau egoismul stă la baza tuturor păcatelor. Credința fundamentală despre căsătorie și despre o sexualitate sănătoasă este că acestea trebuie să fie profund altruiste.

Mai târziu, în cele zece porunci, Dumnezeu a învățat poporul despre credincioșie sexuală în căsătorie. Nu trebuiau să comită adulter sau să poftască soția altcuiva.

Cuvântul sex apare doar de două ori în NIV (Geneza 19:5, Judecători 19:22). În ambele situații face referire la bărbați răi care au avut relații sexuale cu alți bărbați.

Biblia este atât de clară în ce privește formele de imoralitate sexuală. Cuvântul prostituată apare de mai mult de 50 de ori în Biblie. Există avertizări repetate cu privire la pericolul relațiilor sexuale la femeile adultere. Pavel a scris despre faptul că un bărbat care se unește cu o prostituată devine un trup cu ea (1 Corinteni 6:16). Fiul risipitor a fost criticat de fratele său mai mare că și-a risipit banii cu femeile desfrânate (Luca 15:30). Proverbe 6:26 ne oferă o descriere colorată a ceea ce se va întâmpla cu bărbații care cad în capcana prostituatelor și a femeilor adultere: "Căci pentru o femeie curvă, omul ajunge de nu mai rămâne decât cu o bucată de pâine, și femeia măritată întinde o cursă unui suflet scump."

Este important să înțelegem legătura dintre păcatul sexual și pofta dorințelor păcătoase și a lăcomiei. Această asociere arată că în spatele păcatului sexual se află o dorință egoistă.

Cuvântul englezesc pentru poftă vine de la un cuvânt german care face referire la toate dorințele, nu neapărat doar la cele rele. În Biblie, cuvântul poftă este folosit pentru a descrie o dorință greșită, egoistă. În Coloseni 3:5, Pavel a scris: "De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli".

Pavel învață că "Cei ce sunt ai lui Cristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei" (Galateni 5:24). Ioan ne îndeamnă: "Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume" (1 Ioan 2:16). Aici ni se

aduce aminte din nou că modul de gândire a lumii nu-i ajută pe creștini să învețe adevărul despre o sexualitate sănătoasă.

În Romani 1:18-32, Pavel descrie starea de imoralitate a vremii sale și a enumerat simptomele și păcatele acestora pentru a arăta cât de departe s-au îndepărtat oamenii de Dumnezeu. În această listă apare imoralitatea sexuală și homosexualitatea.

Dacă pastorii nu se vor educa pe ei înșiși și nu-și vor educa adunările despre o sexualitate sănătoasă, cultura le va educa adunările despre o sexualitate nesănătoasă.

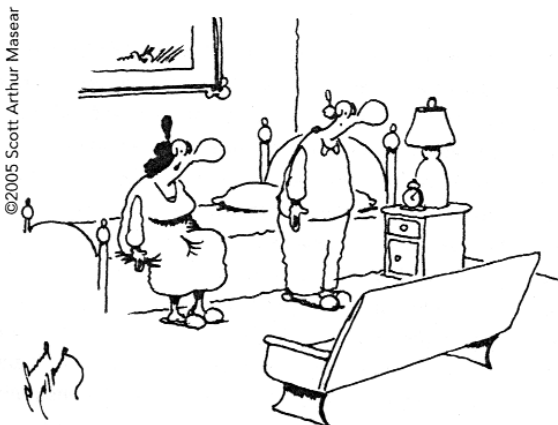
Multe relatări biblice ilustrează niște idei importante cu privire la sexualitate. În Judecători 16:1, Samson, cel mai puternic om al lui Dumnezeu, a petrecut o jumătate de noapte cu o prostituată. La scurt timp, Samson s-a îndrăgostit de Dalila. Filistenii au folosit-o pentru a-l înfrânge pe Samson. Se poate ca Samson să se fi simțit singur și stresat datorită conducerii, însă dorințele sale egoiste, sexuale și romantice l-au făcut să cedeze—să-și piardă puterea.

David, cel mai mare împărat al lui Dumnezeu, a comis adulter cu Bat-Șeba și i-a ucis soțul pentru a-și acoperi păcatul. Se pare că David nu avea cea mai bună căsnicie. Soția lui, Mical, îl criticase pentru că dansase înaintea chivotului legământului atunci când acesta fusese adus la Ierusalim (2 Samuel 6:20). În versetul 23, aflăm că David și Mical nu aveau copii. În acest context, David era într-o seară pe balcon și o vede pe Bat-Șeba făcând baie (2 Samuel 11:2). Probabil că David ar fi vizionat imagini erotice pe internet, în schimb, dacă ar fi avut posibilitatea. Biblia ne învață clar că singurătatea duce la vulnerabilitate sexuală.

Omul înțelept al lui Dumnezeu, Solomon, "a iubit multe femei străine" (1 Împărați 11:1), care i-au abătut inima de la adevărata închinare a lui Dumnezeu. Solomon era destul de romantic. Cartea lui, Cântarea cântărilor, este singura descriere narativă a dragostei și sexualității maritale din Biblie. Vedem astfel încă o dată că dragostea egoistă, chiar și fascinația romantică, poate să ne abată de la Dumnezeu.

Satana a folosit pofta sexuală pentru a ataca trei dintre cei mai mari conducători din Vechiul Testament. El nu l-a putut ataca pe Samson prin forță, pe David printr-o putere militară, iar pe Solomon printr-o înțelepciune mai mare. Satana s-a folosit de propriilor lor dorințe egoiste și de singurătate pentru a le face rău.

Biblia este atât de preocupată de păcatul sexual, încât Noul Testament folosește relatări despre oameni care au avut astfel de păcate pentru a scoate în evidență cât de mare și iertătoare sunt harul și dragostea lui Dumnezeu. În Ioan 4:4-26, 39-42, Isus a întâlnit o femeie samaritană adulteră. La fântâna din Samaria, El i-a vorbit despre apa vie, apa mântuirii. Această femeie s-a întors în oraș, eliberată de rușine, proclamând vestea bună.

"Este o veche bancă de biserică. Pastorul nostru s-a gândit că ne poate ajuta cu insomnia."

În Ioan 8:1-11, Isus a intervenit de partea unei femei adultere care era pe punctul de a fi omorâtă cu pietre. El a spus acuzatorilor ei că cel care nu are păcat ar trebui să arunce primul cu pietre. Datorită întâlnirii lor cu Cristos, viața ambelor femei a fost schimbată.

Povestea fiului risipitor este probabil cel mai extraordinar exemplu al harului lui Dumnezeu. Fiul risipitor era egoist însă și-a venit în fire pe când se afla într-un coteț de porci, după ce risipise banii tatălui său în chefuri și cu femeile desfrânate.

Biblia folosește adesea sexualitatea pentru a ne avertiza cu privire la dorințele noastre egocentrice. Nu e de mirare că imoralitatea sexuală este folosită și ca antonim pentru altruism. De exemplu, Efeseni 5:1-3, începe cu "Urmați, deci, pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Cristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi "ca un prinoc și ca o jertfă de bun miros" lui Dumnezeu. Curvia sau orice altfel de necurăție sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți." Trebuie să murim față de dorințele noastre egoiste pentru a fi curați din punct de vedere sexual.

La finalul capitoului 5 din Efeseni, Pavel se întoarce la tema altruismului. După ce îi îndeamnă pe soți și soții să se slujească reciproc, el descrie natura unității din căsătorie (versetul 31) și o compară cu relația dintre Cristos și biserică (versetul 32). Această comparație reflectă clar învățătura sa despre relația dintre soți și soții. Ei trebuie să se supună unii altora și să dea dovadă de altruism și sacrificiu. Acest lucru este valabil atât pentru soți cât și pentru soție.

Conform unor sondaje efectuate de niște organizații creștine, două treimi dintre bărbații creștini și 40 la sută dintre pastorii evanghelici s-au luptat sau se luptă acum cu pornografia.

Cei care se ocupă de consilierea maritală știu că o atitudine egoistă poate face rău căsniciei. Un soț egoist folosește adesea Efeseni 5 pentru a-și manipula sexual soția. Învățătura lui Pavel din 1 Corinteni 7:4, "Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul", a fost folosită de către unii soți pentru a cere soției să aibă relații sexuale cu el. Pavel nu învață despre stăpânire și manipulare în ce privește responsabilitățile sexuale, ci despre o atitudine altruistă.

Pentru ca o căsnicie să fie ca relația dintre Cristos și biserică, dragostea dintre soț și soție trebuie să fie cea mai înaltă formă de dragoste. Ea trebuie să fie o dragoste altruistă și jertfitoare. În 1 Corinteni 13, Pavel descrie această formă înaltă de dragoste: "Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău" (versetele 4, 5). Aceasta este dragostea dezinteresată.

Perspectiva biblică asupra sexualității învață că sexul trebuie să își găsească expresie în cadrul legământului sacru al căsătoriei. Această dragoste maritală trebuie să fie altruistă și jertfitoare. Când știm ce fel de dragoste este necesară pentru o căsnicie fidelă, începem să înțelegem totodată cum ne iubește Dumnezeu prin Cristos. Această dragoste contrazice complet mare parte din ceea ce cultura noastră prezentă promovează—și anume că sexul are o mare importanță într-o căsnicie și că împlinirea sexuală este indicatorul sănătății unei căsnicii. Perspectiva biblică, pe de altă parte, susține că sexul nu este atât de important, deoarece el este doar expresia unei intimități emoționale și spirituale. Intimitatea se bazează însă pe o atitudine cristică unul față de altul.

Nu spun că problemele sexuale dintr-o căsnicie nu trebuie abordate folosind cele mai bune tratamente medicale și clinice disponibile. Nu spun că sexul este ceva rău. Sexul este o dorință biologică naturală care trebuie exprimată într-un mod frumos în cadrul căsătoriei. Ceea ce spun este că sexul nu constituie semnul final care atestă că o căsnicie este bună sau nu.

De când lucrez în domeniul dependenței sexuale, am înțeles tot mai clar că numărul actelor sexuale dintr-o căsnicie nu este semnul unei sexualități sănătoase. Frecvența actelor sexuale are prea puțin de a face cu fericirea. Am cunoscut sute de bărbați care au avut relații sexuale cu sute de femei în sute de feluri și care au ajuns într-o stare deplorabilă. Cunoscut totodată bărbați care nu au avut contacte sexuale dese cu soțiile lor deoarece aveau o legătură spirituală cu ele.

Lupta cu ispitele sexuale vine dintr-un egoism care alimentează pofta sexuală. Această atitudine își poa-

te avea rădăcinile în niște experiențe de viață dificile, ca abandonul și neglijarea, caz în care persoana în cauză nu a avut parte de dragoste și îngrijire. Aceste răni duc la singurătate și mânie. Mânia alimentează natura răzvrătită care poate fi întâlnită în acele păcate sexuale. Antidotul împotriva poftelor sexuale este căutarea unei asemănări tot mai mari cu atitudinea de dăruire a lui Cristos. Următoarele formule vor ajuta la explicarea egoismului și altruismului sexual:

Egoismul sexual = dorință sexuală normală + singurătate + mânie

Poftă = dorință sexuală normală + egoism

Infidelitate = dorință sexuală normală + poftă

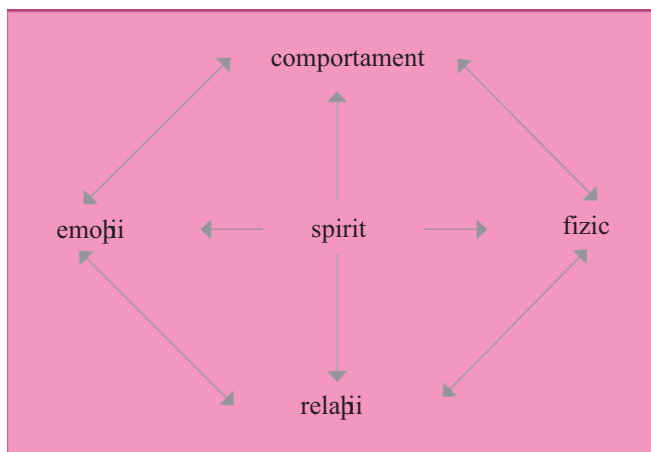
Altruism = o viață de jertfă și slujire

Fidelitate = dorință sexuală normală + altruism

CE AR TREBUI SĂ FACĂ PASTORII?

În dorința lor de a avea un impact asupra bisericii lor, pastorii vor putea beneficia de pe urma dezvoltării unui model

de sexualitate sănătoasă. Pastorii pot construi un model al sexualității sănătoase de pe un fundament biblic, după care pot dezvolta principii bazate pe acest model. Următorul mo-

del face o bună distincție între cele cinci dimensiuni ale vieții care joacă un rol important pentru sănătatea sexuală.¹

DIMENSIUNEA SPIRITUALĂ

Fundamentul biblic al sexualității sănătoase plasează dimensiunea spirituală în centrul modelului de unde afectează toate celelalte patru dimensiuni. Esența dimensiunii spirituale constă într-o relație personală permanentă cu Isus Cristos. Adevărata predare implică o atitudine de altruism. Caracteristic acestui model este mai degrabă dăruirea decât primirea. Pentru a dezvolta dimensiunea spirituală a unei sexualități sănătoase în biserică ta:

1. Predică și învață despre problemele sexuale dintr-o perspectivă biblică. Alege întâmplări biblice și adaptează-le culturii moderne. Explică Efeseni 5 sau 1 Corinteni 7 ca pe o discuție a lui Pavel despre altruism.
2. Ajută oamenii, în special tinerii, să dezvolte viziunea unei sexualități sănătoase. Provoacă-i cu o imagine clară și pozitivă despre beneficiile monogamiei și a abstenenței premaritale.

DIMENSIUNEA COMPORTAMENTALĂ

Dimensiunea comportamentală include răspunderea necesară pentru păstrarea unei vieți sexuale curate și sănătoase. Bărbații trebuie să dea socoteală în fața altor bărbați, iar femeile au nevoie de alte femei care să le susțină și să le încurajeze să rămână credincioase și să se dedice unei vieți de puritate. Acest lucru este benefic într-un mod aparte bărbaților sau femeilor care au păcătuit sexual sau care sunt într-o stare de dependență sexuală. Un bărbat sau o femeie are nevoie de sprijinul unui grup pentru a-și reveni din aceste provocări. Dezvoltarea dimensiunii comportamentale include:

1. A te gândi la politica bisericii tale în ce privește păcatul sexual. Ce trebuie să facă oamenii pentru a fi reabilitați?

2. A te asigura că personalul bisericii este răspunzător și are cu cine să vorbească despre problemele lor.
3. A ține cursuri de instruire despre securitatea sexuală pentru a educa pe alții despre cum să trateze situațiile periculoase din punct de vedere sexual.
4. A pune filtre de internet pe toate calculatoarele bisericii.
5. A cunoaște grupurile de suport pentru cei cu dependență de imagini erotice din cadrul comunității. Dacă nu sunt astfel de grupuri, gândește-te să începi unul în biserică voastră. Permite acestor grupuri să folosească facilitățile bisericii.²

DIMENSIUNEA EMOȚIONALĂ

Dimensiunea emoțională descrie sănătatea emoțională necesară sănătății sexuale. De exemplu, experiența unui abuz sexual în copilărie poate afecta în mod dramatic abilitatea cuiva de a avea intimitate sexuală în căsătorie. Abandonul în copilărie poate duce la singurătate și mânie, sentimente care sunt factorii majori ce duc la păcatul sexual. Acest model încurajează vindecarea rănilor din trecut. Gândește-te la următoarele:

1. Cunoaște consilieri creștini calificați din zona ta care pot trata cazuri de traume sexuale.³
2. Condu întâlniri sau seminarii în biserică ta pe tema abuzului sexual și a granițelor sexuale. Cartea lui Cloud și Townsend, *Boundaries [Granițe]*, poate fi o unealtă utilă.
3. Predică despre găsirea unui sens în suferință. Matei 11:28-30 și 2 Corinteni 1:3, 4 sunt niște texte potrivite.

DIMENSIUNEA RELAȚIONALĂ

Dimensiunea relațională învață că bărbații și femeile au nevoie de comunitate cu alți creștini. Oamenii sunt răniți în familie și în cultură, însă comunitățile sănătoase pot aduce vindecare celor care au fost răniți de relații nesănătoase.

Soțul și soția trebuie să aibă o relație spirituală și emoțională sănătoasă dacă vor să aibă o relație sexuală sănătoasă. Când soțul și soția sunt creștini devotați, ei pot dezvolta atitudinea necesară pentru o sexualitate sănătoasă. Cultura schimbă ordinea priorităților în relații: mai întâi sexul, apoi prietenia și în cele din urmă relația spirituală (poate). Gândește-te la următoarele:

1. Are biserică ta o lucrare eficientă pentru cupluri? Multe biserici au lucrări pentru bărbați și pentru femei, însă nu au și o lucrare pentru cupluri. Adesea bărbații nu știu sau nu dau atenție la ceea ce fac femeile și viceversa.
2. Planifică un seminar pentru cupluri cu un atelier. Află dacă există cineva în zona ta care să ofere terapie pentru cupluri. Încurajează cuplurile să se folosească de aceste resurse.
3. Folosește-te și tu de resursele care contribuie la slujirea comunității. De exemplu, Rick Warren are o nouă inițiativă, "Patruzeci de zile de comunitate".

Perspectiva biblică asupra sexualității învățată că sexul trebuie să își găsească expresie în cadrul legământului sacru al căsătoriei.

DIMENSIUNEA FIZICĂ

În cele din urmă, dimensiunea fizică descrie funcția sexuală sănătoasă a unui cuplu căsătorit. Câteva aspecte ale acestei dimensiuni trebuie clar definite. Această dimensiune a beneficiat de cea mai mare atenție din punct de vedere clinic și medical în ultimii 50 de ani. Cercetători ca Masters și Johnson au descris răspunsul sexual uman în detaliu. În comunitatea creștină, Joyce și Cliff Penner, soț și soție, precum și Doug Roseau au scris cărți care prezintă cercetarea în domeniul sexual dintr-o perspectivă biblică. Datorită unor specialiști ca aceștia avem astăzi mai multe terapii pentru a-i ajuta pe cei cu disfuncționalități sexuale, cum ar fi probleme legate de frecvență, ejaculare prematură, impotență și lipsa dorinței sexuale. Cu toate acestea, multe cupluri creștine nu sunt încă pe deplin conștiente de adevărul fundamental cu privire la răspunsul sexual uman.

Împreună cu soția mea am intervievat un cuplu care tocmai s-a întors de pe câmpul de misiune. Soțul mărturisise că a frecventat niște prostituate în timpul șederii sale acolo. Păcatul său sexual ajunsese o dependență, iar el a fost nevoit să se supună celor cu autoritate și să dea socoteală. El trebuia totodată să se smerească și să ceară soției sale iertare pentru ca să poată fi restaurată căsnicia lor. În timp ce am stat de vorbă cu acel cuplu am descoperit că în cei 23 de ani de căsnicie, ei nu au putut avea niciodată un contact sexual. I-am trimis la clinica lui Joyce și Cliff Penner și pe măsură ce s-a vindecat căsnicia lor, s-a vindecat și viața lor sexuală.

Lucrarea mea în domeniul dependenței de sex a scos în evidență că sexul nu ajunge niciodată. Este un mit să crezi că dacă am mai face sex de câteva ori (o săptămână, o lună, un an), totul ar fi bine. Această părere i-a determinat pe mulți oameni să-și hărțuiască partenerul pentru a avea mai multe contacte sexuale. Reacțiile chimice din creier se adaptează la ceea ce se pune în creier. Un alcoolic are nevoie de tot mai mult alcool pentru a obține același efect. Gândurile și acțiunile sexuale secretă anumite substanțe chimice puternice în creier. Creierul ajustează aceste substanțe chimice așa cum face și în cazul alcoolului. De aceea, e nevoie de mai multe gânduri sau activități sexuale pentru a obține același efect. Aceasta înseamnă că indiferent de frecvența activității, aceasta nu va fi suficientă de-a lungul timpului. Totuși, pornirile sexuale ale unei persoane pot fi satisfăcute întotdeauna dacă acea relație are și o dimensiune spirituală. Acest lucru duce la următoarea concluzie: dorința sexuală biologică nu este niciodată satisfăcută biologic. Ea este întotdeauna satisfăcută spiritual.

Provocarea pentru multe cupluri este aceea de a trece peste dificultatea lor de a discuta despre aspectul fizic al

relației lor. Relația devine dureroasă când intimitatea sexuală este dezamăgitoare sau absentă. Frustrarea sexuală poate duce la căutarea unei intimități nesănătoase. Pornografia și

alte forme de păcate sexuale sunt un înlocuitor al intimității sănatoase și nu implică un mare efort pentru a întreține o relație. Excitarea sexuală fizică poate fi o sursă minunată de dragoste și intimitate într-o relație monogamă sau poate opriți bunul simț al sistemului de valori al unei persoane.

Gândește-te la următoarele:

1. Ține seminariile cu vorbitori ca Joyce și Cliff Penner.
2. Folosește-te de instruirea oferită pastorilor în domeniul terapiei sexuale elementare. Doug Rosenau și grupul său, Sexual Wholeness, oferă o astfel de instruire.
3. Află cine sunt terapeuții creștini pe domeniul relațiilor sexuale din zona ta. Citește cărți ca să știi la ce consilieri să faci trimiteri.
4. Corectează gândirea egoistă cu privire la frecvență și subordonare. Nimeni n-a suferit datorită lipsei de contacte sexuale. Este un abuz spiritual să înveți că supunerea sexuală este necesară întotdeauna, în special când unul dintre parteneri a supraviețuit unui abuz sexual.

CONCLUZII

Pastorii trebuie să fie provocați să discute despre sexualitatea sănătoasă dintr-o perspectivă biblică, cristocentrică. Lucrul acesta este important cu precădere pentru liderii tineri. Adolescenții de astăzi se confruntă cu un atac sexual fără precedent. Ei pretind răspunsuri, iar conducerea bisericii trebuie să fie pregătită să le dea răspunsurile potrivite. Printr-un dialog deschis, cuplurile creștine pot învăța cum să se bucure unul de altul din punct de vedere sexual, așa cum a dorit Dumnezeu. Creștinii se pot ajuta totodată să evite ispitelor lumii acesteia. ✪

Mark R. Laaser, Ph.D., Chanhassen, Minnesota, slujește ca director al Institutului pentru Sexualitate Sănătoasă a Asociației Americane a Consilierilor Creștini (1-800-526-8673), și ca director executiv al Faith and True Ministries [Credință și Adevăr].

NOTE

1. O descriere mai detaliată a acestui model este disponibilă în câteva din cărțile mele, în principal în *The Pornography Trap [Capcana pornografiei]* (Kansas City: Beacon Hill Press, 2002).

2. Puteți verifica resursele pentru grupuri pe trei pagini web. A mea este <http://www.faithfulandtrueministries.com>. O altă sursă bună este <http://www.iprodigals.com>. În cele din urmă, Life Ministries are informații despre cum să începi grupuri Life Groups, care sunt grupuri cristocentrice, pentru biserică, pentru cei cu dependență de sex, <http://www.freedomeveryday.org>.

3. Departamentul pentru Sexualitate Sănătoasă din cadrul Asociației Consilierilor Creștini (AACC) are o bază de referințe cu toți consilierii din întreaga națiune. Îi puteți suna la 1-800-526-8673.

Chemarea lui Dumnezeu (qârâ; kaleo)

DE STANLEY HORTON

Ideea chemării lui Dumnezeu răzbate de-a lungul întregii Biblii. Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, primul lucru pe care l-a făcut Dumnezeu a fost să-i dea de lucru acestuia. El trebuia să fie împreună lucrător cu Domnul, îngrijindu-se de ceea ce crease Dumnezeu. Adam și Eva trebuiau să stăpânească împreună asupra vieții animale, să lucreze grădina și să se îngrijească de ea. Aceasta le era chemarea.

CHEMAREA LUI DUMNEZEU PENTRU ISRAEL

Cel mai adesea citim în Vechiul Testament despre chemarea lui Dumnezeu pentru Israel. "Ascultă-Mă, Iacove! Și tu, Israele pe care te-am chemat!" (Isaia 48:12). Chemarea lui Dumnezeu pentru Israel a fost ca ei să îndeplinească misiunea Sa (Isaia 48:15). Era chemarea de a fi slujitorul lui Dumnezeu, de a pregăti

CHEMAREA PERSONALĂ A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a chemat și indivizi. Când întreaga lume s-a întors spre idolatrie, El a chemat un om, pe Avraam, care să pregătească calea pentru binecuvântarea tuturor oamenilor de pe pământ (Geneza 12:1-3; Isaia 51:2; Evrei 11:8). El l-a chemat pe Moise ca să conducă și pe Aron ca să fie preot (Evrei 5:4). El a chemat pe Samuel și pe profeți. Uneori a făcut lucrul acesta printr-o viziune, ca în cazul lui Isaia și Ieremia. În cazul lui Ezechiel, Dumnezeu i-a vorbit direct atunci când Duhul Său l-a ridicat pe picioare ca să-i poată da Domnului toată atenția (Ezechiel 2:1-3).

Uneori chemarea lui Dumnezeu era ca un cuvânt puternic, ca în cazul lui Amos, care nu s-a putut abține să nu prorocască, chiar dacă nu fusese proroc sau fiul unui proroc (Amos 3:8; 7:14, 15). Adesea Biblia spune

dumnezeii lor îl aleseseră pe el ca să-i izbăvească de sub stăpânirea malefică a lui Nabonidus și Belșatar. Dumnezeu i-a spus chiar unsul Său (45:1). Dumnezeu a fost Cel care i-a dat cu adevărat victorii și a făcut posibil să dea acel decret care să permită evreilor să se întoarcă la Ierusalim. (Vezi comentariul meu pe Isaia publicat prin Logion Press.)

Cel mai important este că Dumnezeu a prorocit chemarea Sa pentru Mesia "în neprihănire" pentru a fi robul Său și pentru a fi un "legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor" (Isaia 42:6). Isaia prezintă apoi cele mai importante prorocii despre Mesia, în special în capitolele 53 și 61.

CHEMAREA LUI DUMNEZEU ÎN NOUL TESTAMENT

Noul Testament atrage atenția asupra chemării lui Isus adresată ucenicilor de a-L urma (Matei 4:18-22). Apoi, dintr-un grup mare de ucenici El alege 12 apostoli (Luca 6:13). Acestora le-a dat "putere și stăpânire peste toți dracii, și să vindece bolile" (Luca 9:1). Cei doisprezece constituie un grup special care nu doar că au fost primii martori ai vieții, învățurii și învierii lui Isus, ci vor și "șede și pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel" (Matei 19:28; Luca 22:30). Isus nu și-a limitat chemarea la cei doisprezece. El a mai chemat 72 cărora le-a dat aceeași putere și autoritate (Luca 10:1-20).

Pavel a fost și el chemat la o lucrare specială ca apostol "pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu" (Romani 1:1), "prin voia lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:1) și "prin harul Său" (Galateni 1:15).

Mereu și mereu Noul Testament accentuează faptul că Dumnezeu cheamă toți credincioșii.

calea pentru răscumpărare și binecuvântare (Isaia 41:9). În ciuda faptului că Dumnezeu continua să-i cheme, ei n-au ascultat, nu au răspuns chemării, ci s-au abătut spre alți dumnezei (Isaia 65:12; 66:4; Ieremia 7:13; Osea 11:2). De aceea a adus Dumnezeu judecata asupra lor și i-a trimis în exil în Babilon (Ieremia 35:17). Totuși, Dumnezeu i-a restaurat și a pregătit calea pentru venirea lui Isus.

doar că a venit la ei Cuvântul Domnului.

O chemare neobișnuită a fost chemarea lui Dumnezeu pentru Cir de a restaura pe Israel. Dumnezeu l-a chemat pe nume, chiar dacă nu-l cunoștea pe adevăratul Dumnezeu înainte de a intra în Babilon (Isaia 45:4, 5; 41:2). Însemnările personale ale lui Cir au fost descoperite de arheologi. Acestea arată că el era un politeist care a spus babilonienilor că

CHEMAREA LUI DUMNEZEU ASTĂZI

Prea adesea oamenii cred că chemarea lui Dumnezeu are de a face doar cu o lucrare specială. Însă mereu și mereu Noul Testament accentuează faptul că Dumnezeu cheamă toți credincioșii. El ne-a chemat "din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9); "chemați să fiți ai lui Isus Hristos... chemați să fiți sfinți" (Romani 1:6, 7); "chemați

chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă" (2 Petru 1:3, 4). Aceasta este partea lui Dumnezeu. Petru continuă spunându-ne care este partea noastră:

"De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră

nostru Isus Cristos." (2 Petru 1:5-8, 10, 119).

Gândiți-vă la aceasta. Dumnezeu ne-a chemat ca să moștenim o binecuvântare (1 Petru 3:9). Ca Dumnezeu oricărui har, El ne-a chemat "la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii" (1 Petru 5:1; cf. 2:20-25). Apoi putem și noi face ceea ce i-a spus Pavel lui Timotei: "Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori" (1 Timotei 6:12). Asemeni lui Pavel și noi trebuie să "alerg[ăm] spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus" (Filipeni 3:14).

Trebuie să dăm cinste celor pe care Dumnezeu i-a chemat la o lucrare specială, ca să fie niște conducători slujitori. Ei însă trebuie să recunoască că fiecare credincios este chemat să slujească, pentru că suntem "o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui" (1 Petru 2:9). ◆

Stanley Horton, Th.D., este profesor emerit al Seminarului Teologic Assemblies of God, și fost coordonator de proiect pentru Pentecostal Textbook Project, Springfield, Missouri.

Gândiți-vă la aceasta. Dumnezeu ne-a chemat ca să moștenim o binecuvântare (1 Petru 3:9).

după planul Său" (Romani 8:28); "părtașia cu Fiul Său Isus Cristos, Domnul nostru" (1 Corinteni 1:9); "pacea lui Cristos [incluzând sănătate și bunăstare spirituală] la care ați fost chemați", a fost făcută posibilă prin pacea lui Cristos care stăpânește în inimile noastre (Coloseni 3:15; 1 Corinteni 7:15); "chemați la slobozenie", însă să nu ne folosim libertatea pentru a trăi "pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste" (Galateni 5:13); și astfel, chemați "la sfințenie" (1 Tesaloniceni 4:7; vezi 1 Petru 1.15). Având toate aceste lucruri în minte, apostolul Pavel "ca întemnițat al Domnului" i-a îndemnat pe Efeseni (și pe noi toți) "să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o" (Efeseni 4:1). Noi nu facem lucrul acesta prin puterea noastră. Însă prin puterea lui Dumnezeu, El poate "să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătațe, și orice lucrare izvorâtă din credință" (2 Tesaloniceni 1:11).

Pavel le-a reamintit credincioșilor că "știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său" (Romani 8:28). Petru o formulează în felul următor: "Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a

facta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Cristos. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului

"Elmo, și acum te simți de parcă trebuie să te târăști la biserică în fiecare duminică?"

Șase pârghii ale seriilor de predici (partea a doua)

Care este diferența dintre o culegere de predici pe același subiect și o serie puternică de predici? Cum putem profita la maximum de acele unice puncte tari?

DE CRAIG BRIAN LARSON

Mulți pastori, dorind să aibă un impact mai mare, aleg să predice în serii de mesaje. S-ar putea însă să nu folosim toată forța acestei metode. Când înțelegem care este diferența dintre o serie de predici și o singură predică, atunci putem profita la maximum de punctele tari ale unei astfel de serii.

Iată ultimele trei diferențe împreună cu sugestii referitoare la folosirea lor.

misiune de două săptămâni în Haiti sau pentru a posti și a se ruga pentru vecinii pierduți, este o altă problemă.

Seriile de mesaje ne ajută să pregătim oamenii mai temeinic pentru un răspuns semnificativ. În prima predică putem anunța angajamentul concret pe care îl urmărim în timpul acelei serii. De exemplu, o biserică urmează să țină o serie de trei săptămâni de mesaje despre isprăvnicie în

să asculte celelalte mesaje. În acest caz, putem pregăti terenul, iar spre finalul seriei să inserăm răspunsul la care dorim să se gândească ascultătorii noștri în săptămânile care au mai rămas.

Pentru a profita de aceste răspunsuri semnificative pe care o serie de mesaje le face posibile:

a. cere oamenilor un răspuns nefamiliar.

b. cheamă la ceva specific, concret și suficient de mare. Provoacă oamenii. Dacă subiectul este familiar, cum ar fi citirea Bibliei, provoacă ascultătorii să se alăture unui program de citire cu biserica, care își propune să acopere atâtea capitole pe zi, care arată progresul, folosește un sistem prietenos și așa mai departe. O serie de mesaje implică faptul că subiectul este important, de aceea un răspuns vag și minim este un anticlimax care poate trivializa ceea ce a fost înainte.

c. planifică aplicația la fel de temeinic ca restul conținutului. Aranjează conținutul având răspunsul dorit în minte. Decide înainte de a începe seria de mesaje care este răspunsul pe care îl vei prezenta în fiecare predică.

Când învăț ceva săptămână de săptămână, oamenii sunt mai predispuși să aplice acel lucru în fiecare zi.

RĂSPUNS PLANIFICAT

Mulți oameni nu vor răspunde la o chemare la acțiune din prima. Un studiu a arătat că un creștin obișnuit a auzit Evanghelia de aproximativ șapte ori înainte de a-i răspunde. A îndemna oamenii că la finalul unei predici să se roage mai mult nu le cere prea multă gândire, de aceea ei s-ar putea să răspundă din prima. A le cere însă să se înscrie pentru o

fiecare an, așa că pastorul cere de la început fiecărui membru să dea un procent din venitul său bisericii, iar celor care dau deja, să crească acel procent.

După ce anunțăm răspunsul dorit, putem începe să punem fundația și să facem apel la acțiune la momentul potrivit.

Pe de altă parte, dacă avem senzația că declararea aplicației de la început s-ar putea să-i sperie pe unii și să nu mai vină

REPETIȚIA

Cinci săptămâni am predicat despre umblarea în Duhul și am avut un obiectiv principal: să ajut oamenii să dea mai mare atenție Duhului Sfânt în fiecare zi. O singură predică ar fi încurajat câțiva oameni să încerce acel lucru în săptămâna următoare, însă majoritatea și-ar fi

fiecare zi, ceea ce duce la formarea unor obiceiuri care vor rămâne și după terminarea seriei de mesaje. Repetiția este una dintre uneltele cele mai importante din trusa seriilor de mesaje.

Pentru a folosi cel mai eficient repetiția:

a. vizualizează aplicația prin-

Pentru a folosi la maximum puterea acoperirii mai mari, ține fiecare mesaj ca și cum acela ar fi singurul din întreaga serie pe care unii dintre participanți îl vor auzi.

schimbat obiectivul datorită aplicației diferite făcute de predica următoare, de subiectul următorului program creștin radio, de lectura devoțională sau datorită presiunilor vieții.

În această serie mi-am repetat obiectivele în fiecare săptămână, iar pe măsură ce seria de mesaje progresa, am observat puterea repetiției de-a lungul timpului. Unii nu au dat atenție provocării în prima duminică, însă i-au dat atenția în a doua. Pe baza discuțiilor, am descoperit că cei ce au încercat să dea atenție Duhului Sfânt au crescut în concentrare și au învățat din experiență. Unii și-au făcut noi obiceiuri în ce privește gândurile lor, deoarece timp de 35 de zile s-au gândit mereu și mereu la Duhul.

Scriitorul Stephen Covey spune: "Pentru a forma un obicei bun e nevoie de 21 de zile." Un alt autor spunea: "Schimbarea pozitivă care durează are de obicei nevoie de 30 până la 90 de zile."

Când învăț ceva săptămână de săptămână, oamenii sunt mai predispuși să aplice acel lucru în

cipală folosind o imagine, o ilustrație sau o lecție cu obiect la care să faci referire de-a lungul seriei de mesaje.

În seria mea de mesaje despre umblarea în Duhul, i-am cerut unui om să se plimbe prin sală împreună cu mine de două ori. O dată, în timp ce ne plimbam mă uitam în altă parte, motiv pentru care nu pășeam în același ritm. A doua oară, i-am urmărit pașii și am mers în cadență cu el. Ideea mea era că pentru a umbla în cadență cu Duhul trebuie să îi dau atenția cuvenită. Am folosit acea lecție cu obiect la două din predicile mele. Pe măsură ce înainta seria de mesaje întrebam ascultătorii: "Vă aduceți aminte când m-am plimbat prin biserică împreună cu Sam? Care era ideea?" Oamenii răspundeau imediat.

b. scrie niște afirmații captivante, ușor de memorat care să rezume aplicația principală a întregii serii.

c. pregătește-te suficient înainte de a începe seria pentru a ști ce idee și ce aplicație vor ocupa locul central.

ACOPERIRE MAI MARE

Marea frustrare a predicilor singulare este că în fiecare duminică între 25 și 50 la sută din membrii bisericii lipsesc. Ținem o predică ce trebuie să fie auzită de fiecare, însă nu toți—în special cei care au nevoie de ea cel mai mult—sunt prezenți. Seriile de mesaje ne asigură că un procentaj mai mare din biserică aude tema seriei.

Într-o serie de mesaje pe cartea Galateni, ideea principală era că faptele oamenilor și codurile morale nu pot să ne facă acceptabili înaintea lui Dumnezeu; acest lucru se întâmplă doar prin credința în Cristos. Am făcut această afirmație în forme diferite aproape în fiecare predică. După câteva luni de predici din Galateni, chiar și participanții ocazionali au prin ideea.

Pentru a folosi la maximum puterea acoperirii mai mari, ține fiecare mesaj ca și cum acela ar fi singurul din întreaga serie pe care unii dintre participanți îl vor auzi. Găsește modalități de a prezenta ideea cheie a seriei în fiecare mesaj.

O serie puternică de mesaje este mai mult decât patru predici cu aceeași temă și mai mult decât suma părților ei. O serie puternică de mesaje este o echipă de predici care lucrează împreună. Profită de sinergia seriilor și vei crește puterea mesajelor. ✦

Craig Brian Larson este redactor al secțiunii internaționale de resurse pentru predici de la revista Christianity Today—PreachingToday.com și Preaching Today audio—precum și pastor al bisericii Lake Shore Church (Assemblies of God) din Chicago. El este coautor al cărții Preaching that Connects (Zondervan, 1994).

MATERIALE OPȚIONALE PENTRU EDUCAȚIA CREȘTINĂ

CE SUNT MATERIILE OPȚIONALE PENTRU EDUCAȚIA CREȘTINĂ?

Materialele Opționale pentru educația creștină sunt o serie de lecții pentru o perioadă de cinci ani, lecții create ca să te ajute să duci Vestea bună a lui Isus Hristos la copiii din întreaga lume. Fiecare an din această serie constă din 20 de lecții din Vechiul Testament, 20 de lecții din Noul Testament și 8 lecții pentru zile speciale (Crăciun, Paște, Rusalii, Ziua mamei, Ziua aprecierii pastorului, Ziua Independenței, Ziua Muncii și Ziua Mulțumirii). În total sunt 99 de pagini (acestea includ coperta, introducerea și conținutul). Dacă se adaugă materialul de colorat se ajunge la un total de 146 de pagini (materialul color este disponibil pe CD). În prezent, acest material este disponibil pe un singur CD, care conține și fișierele PDF ale materialului, precum și instrucțiuni. **Poți reproduce CD-ul și poți tipări oricâte exemplare dorești, fără să fie nevoie de vreo permisiune suplimentară.**

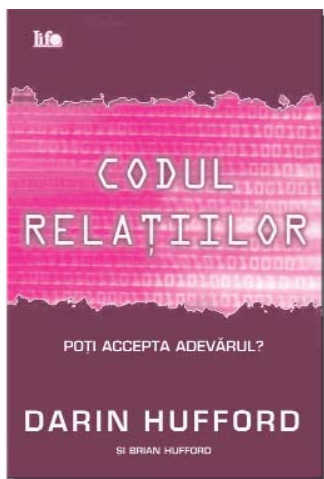
CUM POT FOLOSI MATERIILE OPȚIONALE PENTRU EDUCAȚIA CREȘTINĂ?

Când începi un proiect nou îți sugerăm să cumperi un manual model, care cuprinde: materialul introductiv, cele 48 de lecții și grafica asociată în cele două versiuni, și anume, grafica alb-negru și grafica tip carte de colorat. Acest manual model va permite utilizatorilor tăi potențiali să vadă versiunea originală. Editura Life va continua să dețină drepturile de autor ale materialului tradus, însă tu ești liber să faci oricâte exemplare dorești.

CARE ESTE PREȚUL MATERIILELOR OPȚIONALE PENTRU EDUCAȚIA CREȘTINĂ?

Prețul unui exemplar tipărit (doar versiunea alb-negru) și CD-ul este de 49.90 lei. Dacă ai întrebări specifice sau tehnice te rugăm să ne contactezi.

NOTĂ: Editura Life Publishers își rezervă dreptul de a modifica aceste prețuri fără o notificare prealabilă.

CODUL RELAȚIILOR

de Darin Hufford & Brian Hufford

„Codul relațiilor” este cel dintâi manual scris pentru cei necăsătoriți și pentru cuplurile maritale deopotrivă. Această carte oferă noi revelații celor care se pregătesc pentru căsătorie și celor care deja au pășit în viața de căsnicie. Celui necăsătorit îi conturează un obiectiv de realizat, îi asigură un ghid în dezvoltarea personală și îi trasează o hartă de urmat în formarea unui caracter evlavios. Pentru cuplurile căsătorite este scânteia de viață care le va înflăcăra relația. Aveți în mână o carte matură, instigatoare intelectual, care a provocat generația contemporană să reconsidere conceptele despre relaționare ale secolului al XX-lea. Fiecare capitol în parte contribuie marcant cu o serie de revelații unice și iluminatoare. Această carte este cu adevărat cea dintâi de acest gen. Nu trebuie să lipsească din biblioteca unui credincios.

Din experiența personală, după ani de activitate în consiliere și slujire, Darin Hufford spulberă reziduurile gândirii seculare și descoperă amprenta lui Dumnezeu așa cum o regăsim în relațiile umane. Această carte e un cufăr cu giuvaere ce va aduce negreșit o revigorare în relațiile adulților de orice vârstă.

217 pag., 13.5X20.5 cm, 19.62 lei

MERGEȚI ȘI FACEȚI UCENICI

de Roger S. Greenway

O introducere la misiunea creștină

Isus a spus „Mergeți și faceți ucenici.” Cuvântul folosit pentru traducerea verbului „mergeți” din limba greacă apare într-o formă care exprimă cea mai mare urgență. Cu alte cuvinte, Isus le-a spus: „Mergeți imediat! Nu mai stați pe gânduri! Multiplicați-vă până când Mă vor cunoaște și Mă vor urma oameni din toate națiunile, rasele, triburile și limbile.”

„Mergeți și faceți ucenici” este o carte despre misiuni scrisă pe înțelesul tuturor. Destinată cititorilor care doresc o carte despre misiuni, scrisă într-un limbaj accesibil, ea va facilita cititorului o mai bună înțelegere a misiunilor și va încuraja împlinirea poruncii misionare a lui Cristos atât la nivel personal cât și la nivel congregațional. ... Este folositoare, în mod special, în grupurile de studiu biblic pentru adulții din biserică, persoanelor care se pregătesc pentru misiuni de scurtă durată, cât și ca un curs introductiv la nivel de colegiu. Organizarea excelentă, buna selecție a citatelor, întrebările recapitulative și cele destinate discuției fac din carte un volum ideal studiului în grup.

Roger Greenway, profesor de Misiologie mondială la Calvin Theological Seminary și misionar practicant, savant, administrator face un serviciu prețios bisericii creștine dăruindu-ne aceasta carte.

190 pag., 14 X 21 cm, 16,35 lei

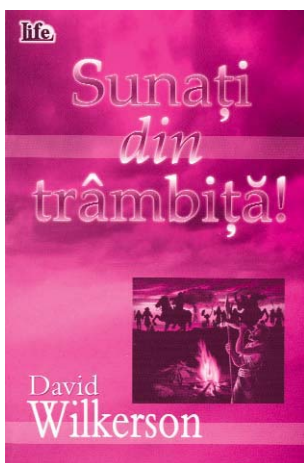
SUNAȚI DIN TRÂMBIȚĂ

de David Wilkerson

În această carte captivantă, autorul David Wilkerson ne cheamă printr-un mesaj plin de putere și compasiune să ne examinăm într-un mod cât se poate de sincer viața și națiunea – de dragul bisericii, al țării noastre și al lumii. Asemenea trâmbiței care îi avertiza pe oamenii din vremurile antice de apropierea pericolului și a armatelor dușmane, el ne atrage atenția asupra păcatelor subtile și asupra compromisurilor națiunii noastre, care pot atrage judecata grabnică a lui Dumnezeu. Însă autorul ne aduce și un mesaj de mângâiere și încurajare – o chemare de-a ne întoarce la Dumnezeu cu toată inima noastră și de-a împlini scopurile lui Dumnezeu pentru noi ca și copiii Săi preaiubiți. Totuși trebuie să acționăm acum, înainte ca națiunea noastră să ajungă să experimenteze judecata lui Dumnezeu.

Ascultă sunetul de avertizare al trâmbiței, pune-ți la inimă Cuvântul lui Dumnezeu și întoarce-te la dragostea dintâi cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea și cu toată puterea ta. Familiile noastre, bisericile noastre, țara noastră și chiar viețile noastre spirituale depind de această întoarcere.

220 pag., 13.5 X 20.5 cm, 18.53 lei

VALOAREA MUNCII ÎN ECHIPĂ

Un proverb chinezesc spune: „Înainte de un om mare se află întotdeauna mai mulți oameni mari.” Adevărul este că munca în echipă este esența succesului. Întrebarea nu este dacă echipele au valoare. Întrebarea este dacă recunoaștem acest fapt și devenim jucători mai buni ai echipei. De aceea spun că un singur om este prea puțin pentru a atinge măreția. Nu poți face nimic cu adevărat valoros de unul singur. Aceasta este legea semnificației.

Te provoc să te gândești la un singur act cu o semnificație genuină în istoria omenirii care să fi fost făcut de o singură ființă umană. Indiferent de persoana pe care ai numi-o vei observa că a fost implicată și o echipă de oameni. De aceea a spus președintele Lyndon Johnson: „Nu există probleme pe care să nu le putem rezolva împreună și sunt foarte puține cele pe care le putem rezolva singuri.”

C. Gene Wilkes, în cartea lui *Jesus on Leadership* [Isus despre conducere], observă că puterea echipelor nu numai că este evidentă în lumea modernă a afacerilor, dar ea are și o istorie profundă, chiar și în vremurile biblice. Wilkes afirmă:

- Echipele implică mai mulți oameni, făcând astfel disponibile mai multe resurse, idei și energie decât în cazul unui singur individ.

- Echipele maximizează potențialul liderului și îi minimalizează slăbiciunile. Punctele tari și cele slabe sunt mai vizibile în cazul indivizilor.

- Echipele oferă mai multe perspective asupra modului în care să fie împlinite nevoile sau să fie atinse obiectivele, concepând astfel câteva alternative pentru fiecare situație. Înțelegerea individuală este foarte rar mai largă și mai profundă decât cea a unui grup, când acesta preia o problemă.

- Echipele împart meritele victoriilor și rușinea eșecurilor. Asta duce la o smerenie genuină și la o reală părtaşie. Indivizii își asumă meritele și dau vina pe alții pentru eșecuri. Asta duce la mândrie și uneori la faliment.

- Echipele le cer liderilor să dea socoteală de atingerea scopului. Indivizii care nu au nici o legătură cu nimeni pot schimba scopul fără să dea socoteală cuiva.

- Echipele pot, pur și simplu, să facă mai mult decât un singur individ.

Dacă vrei să-ți atingi potențialul sau să te lupți pentru ceea ce pare imposibil—cum ar fi comunicarea mesajului tău și la două mii de ani după dispariția ta—trebuie să devii un jucător de echipă. S-ar putea să fie un clișeu, dar totuși este ceva adevărat: indivizii joacă un meci, dar echipele câștigă campionatul.